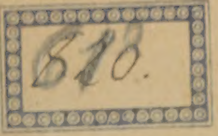

3 1761 07432823 8

810.

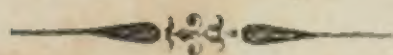
Digte

af

Erik Bøgh.

(ny forøget Udgave af „Noget“ og „Noget Mere“.)

Med 8 Raderinger af Carl Bøgh.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Th. Gandrup.

Heimanns Bogtrykkeri.

LIBRARY
MAY 25 1976
UNIVERSITY OF TORONTO

Indhold.

Kongen og Narren
et sjællandsk Sagn.

Mig lyster at sjunge om en Ø —
Claus Nars Ø monne den hedde —
Den ligger i Enden af Farum Sø;
De Maager have der deres Rede.
Edv. Storm.

See hist hvor Solen spejler sig i den blanke Sø:
der ligger mellem Sivene en yndig lille Ø.
Den bærer ej en Hytte endsige noget Slot,
og var dog een Gang Sæde for en enevældig Drot.

Ja denne lille Tue stod een Gang højt i Rang
og gjorde sin Besidder til Konge — tænk engang! —
Man har en gammel Saga derom, og hvis I vil,
Saa skal jeg nu fortælle, hvorledes det gik til.

I.

Engang sad Konning Volmer med Haanden under Kind;
mørkt var hans kjække Øje og mørkt hans faste Sind.
Den vide Purpurkaabe blev hans Hjerte tidt for trang,
Og Kronens Tyngde bøjede hans Hoved mangen Gang.

Og Alt var tyst og stille, ret som Borgen var tom;
kun Pagen listed ængstlig blandt Salens Piller om;
da rungede mod Døren tre uforsagte Slag,
og op foer begge Fløjene med Bulder og Brag.

Og ind i Kongehallen den lille Hofnar treen
med Bjeldehat paa Hoved og Snabelsko paa Been;
i Haanden bar han Scepter som Nar af første Rang
og ved hans venstre Hofte et vældigt Træsværd hang.

Hans Øjne vare tindrende, smalle og smaae;
men Brynene var brede og Munden ligesaa;
hans Skjæg var langt og børstet, hans Næse brak og kort.
Han lignede en Mare af den grimmeste Sort.

Han nærmede sig Kongen med mandhaftige Skridt
og raabte: „Broder Volmer nu gaaer det altfor vidt."
Men Kongen syntes ikke stemt for Spads og Gjækkeri,
han pegede mod Døren — Audiencen var forbi.

Men Narren havde Fatning, uforfærdet han stod:
„Jeg kræver blot Erstatning, jeg kræver lovlig Bod
jeg kræver kun Retfærdighed," saa lød hans kjække Svar;
„Thi krænket er min Værdighed som Rigets første Nar!"

Som Solglimt paa Himlen i en sludfuld April
fra Kongens Aasyn straalede et veemodsfuldt Smil.
„Nu vel! Jeg skal jo skjærme hver Nar og hans Rang,
Hvo vil vel Dig fornærme, lad os høre engang!"

— „Min Drot! Jeg er Din Hofnar, et stakkels Kreatur,
en Nar for alle Narre i dette store Buur;
ret som en stækket Ugle foragtet maa jeg gaae
blandt Dine kloge Fugle med Kam og Sporer paa.

Og dog er jeg saa lystig, som om Verden var min,
som sad jeg øverst oppe paa Ærens Trappetrin;
stolt bærer jeg min Hætte, som om Kronen jeg bar —
Men ak! Jeg er med Dette ej meer den største Nar.

Du høje Drot kan byde og befale hvad Du vil,
og flux maa Alle lyde som Brikker i et Spil.
Fra Tronen, hvor Du sidder, kan Du til Grændsen naae —
Kort: Du er hvad man kalder almægtig i det Smaa.

Og Du er fri som Ingen: Din Vilje er Din Lov —
og Guld og grønne Skove har Du til Huusbehov —
og Hæder har Du vundet i Fred og Herrefærd,
og Plads i Alles Hjerter — i Kvindernes især.

Og Du har unge Hofmænd og gammel Mjød og Viin
og Sangere, som prise Dig paa Tydsk og paa Latin,
og fromme fede Klærker, som ærligt staae Dig bi
og aabne Himlens Bagdør, naar Porten lukkes i.

Men midt i al Din Herlighed Du sidder mørk og taus,
og munter ved Din Side staaer den sorgfrie Claus —
Her har Du begge Parterne, nu beder jeg Dig, svar:
Kan Nogen længer kalde mig for Rigets første Nar?"

Da klapped Kongen venlig hans Skulder og lo:
„Som Ordsproget siger, har vi Frispads vi To,
men Purpurkaaben prisle Du vist knapt, om den var Din —
der sidder ofte Torne i det bløde Hermelin."

„Min Herre! Man maa sige om Purpur hvad man vil —
det er og bliver Purpur, og jeg sværger Dig til:
jeg kjender Een, der bar det med inderligt Behag,
om ogsaa det var foret med Tjørne for og bag!

Men alle Savn og Sorger for Kongenavnet flye,
og alle Glæder samle sig i Tronhimlens Ly —
og Ønskerne, der ellers flagre Verden omkring,
dem indeslutter Kronen som Kong Salomons Ring."

Her har Du begge Parterne.
nu beder jeg Dig svar:
Kan nogen længer kalde mig
for Rigets största Nar?

Da hæved Kongen mildt sit Blik, og Mørket var forbi —
Han rysted det som Lokkerne fra Panden høj og fri:
„Min stakkels Klaus! Nu seer jeg, hvad jeg aldrig før blev vaer,
Du kan medrette kalde Dig vor allerstørste Nar.

Og krænked jeg Din Værdighed, var det mig haardt imod,
og det er fuld Retfærdighed, at Du forlanger Bod.
Velan da! Jeg skal sone min Brøde, som Du vil —
det er den gyldne Krone, Din Hu især staaer til?

Dit Ønske vil jeg føje! Jeg skjænker Dig en Ø
med skovbeklædte Høje i den mørkeblaae Sø,
og, for at Du kan sige Dig fri for alle Savn,
jeg skjænker Dig tillige en Konges Magt og Navn."

II.

Den næste Dag paa Gurre, da Jægerhornet klang,
en Rytterskare samlede sig i den grønne Vang.
Snart toned Hornet atter og det lystige Tog
under Sang og Spøg og Latter ind ad Skovvejen drog.

Men forrest red to Herrer i fyrstelig Pomp,
den ene høj og ridderlig, den anden lav og plump,
den ene glad og skjemtefuld, den anden mørk og taus —
den ene var Kong Volmer, den anden var Kong Klaus.

Nu fulgtes begge Kongerne for sidste Garg paa Jagt,
og Skovens Drot forfulgt af den forenede Magt
fra Krat til Krat blev hedset i vild forvirret Flugt —
saa gik det uden Hvile, til Dagens Lys var slukt.

Ved Søen hist, hvor Egene slaae Kreds om Bakkens Top —
der var det man om Kvelden rejste Kongeteltet op,
der fandt de trætte Jægere et Taffel vel besat,
der klang de gyldne Bægere ud i den stille Nat.

Der klang de muntre Sange, mens Druebledet flød. —
En rungende Fanfare tilsidst fra Teltet lød.
„Kong Klaus den Første leve!" Til hædrende Farvel
vi tømme nu det bredfulde Bæger paa hans Held."

Og Klaus var rørt til Taarer; han var en Mand af Aand,
men Kongeværdigheden blev ham fast et Tungebaand.
Af Følelser bestormet — ja overvældet reent —
han stammed: „Børn jeg takker!" Det var saa ærlig meent.

Hvorledes Gildet endte, det har jeg aldrig hørt.
Man veed blot: Majestæten blev meer og mere rørt,
og dengang Natten lakkede mod Daggryet hen
var Alting tyst og roligt i Skoven igjen.

Da skød en Baad sig henad den blikstille Sø
igjennem Morgentaagen, og ved den lille Ø
man lossede forsigtigt dens dyrebare Fragt. —
Sødt sovende blev Klaus til sit Kongerige bragt.

Paa Øen stod en Trone i det tætteste Krat,
hid satte de Monarchen og sagde ham Godnat.
Der sad han nu og drømte — den lyksalige Svend! —
om Kejsere og Konger og saa — om Tømmermænd.

III

Alt glødede Gurres Mure i Aftensolens Glands,
paa Borgen var der Jubel og Harpeklang og Dands.
Kong Volmer selv sad skjæmtende ved den muntre Fest,
da meldte Kammersvenden en højbaaren Gjæst.

Var det en saxisk Hertug, en normannisk Baron?
Nej det var Klaus i egen allerhøjeste Person.
„Ej" — raabte Konning Volmer — „Velkommen ædle Drot!
Hvad Nyt fra Eders Rige? Jeg haaber noget Godt." —

„Fortrinligt Nyt tilvisse! Jeg bringer den Besked:
Nu har Kong Klaus den Eneste lagt Scepteret ned.
Sit Rige og sin Trone han i Stilhed har forladt
og bytter Kongens Krone med Narrens Bjeldehat.

Ja Herre! Det er redeligt og ærligt bekjendt,
jeg fandt det grumme kjedeligt at være Regent.
Saasnart man bliver Konge, endogsaa blot af Navn,
forstaaer man alle Fyrsternes Sorger og Savn.

Med Tronens Himmel blev jeg kun altfor snart bekjendt —
med den var det, min Sandten, kun daarligt bevendt:
En luvslidt Fløjelshimmel — Gardiner hvori
der hang en Stjernevrimmel af falmet Broderi.

Jeg følte mig paa Tronen saa ensom og forladt,
selv Fugleskaren flygted til det fjærneste Krat.
En Konge, tør jeg sige, er den fattigste Mand,
thi Alle have Lige og Venner, uden han.

Men rundtom, hvor jeg gik og stod, var altid Luften tyk,
af allehaande Hofkryb — af Fluer og Myg.
De kyssede min Haand, og de slikkede min Fod,
men havde gjerne suget min sidste Draabe Blod.

Og alle Dens Viber fløj arrige omkring
og skreg, endskjøndt der fejlede dem slet ingen Ting;
og dobbelt ivrigt skreg de, da Taushed jeg bød —
da saae jeg først hvor lidet et Kongeord betød!

Nej! jeg var hverken sorgløs eller rolig eller fri,
saalænge jeg var Konge — men nu er det forbi! —
Min Fyrstelige Krone jeg skjænker glad til Den,
der bringer mig min herlige Bjeldehat igjen."

Saa talte Klaus medrette, thi Herregud han bar
sin Krone som sin Hætte — ret som en stakkels Nar.

Sin Skjæbne sled han trøstigt, til Nar var han jo fød,
som Nar han leved lystigt hos Kongen til sin Død.

Men vi og vore Lige er af en anden Slags,
og gav man os et Rige, saa blev der Løjer strax —
Vi skulde ikke rende vor Vej -- Nej tro mit Ord:
Vi skulde endevende den gode gamle Jord!

See Solens Straaler spille hen ad den blanke Sø —
der ligger jo den lille allerkjæreste Ø —
Og Klaus'es Trone venter — det er jo ret en Skam!
Kom hid hans Descendenter at succedere ham!

Gulddaasen.

Det timas mycket i kongens gård,
som ej seijs før hans drengie.
Svensk Kæmpevise.

Der var engang en Mand,
og det en af de Største,
han var endogsaa Fyrste
derovre i vort Naboland,
og Manden hed Kong Carl Johan.

Om denne Mand og hans Bedrifter,
er der i Snak og Sang og Skrifter
fortalt saameget Ondt og Godt
og Smukt og Stygt og Stort og Smaat,
at Ingen veed til Punkt og Prikke,
hvad der er Sandhed eller ikke.

Snart faaer man hans Portrait at see
i Helgenglands og hvidt som Snee,
og snart man seer, hvorledes han
er afmalt à la Morian:

men da jeg holder lige lidt
af Djævlesort og Englehvidt,
saa troer jeg, at man nok saa godt
kan male ham med Graat i Graat —
— Ja saadan troer jeg, men ifald
min Mening støder Nogen, skal
jeg være rede til at tage
den strax tilbage;
og Det, jeg vil fortælle, kan
paa ingen Maade hindre;
det gjør ham ej til større Mand
og heller ej til mindre.

Det var en dejlig Sommerdag,
da Solen paa sin Trone sad,
og smilte ned til Land og Stad
med allernaadigst Velbehag —
og Skoven bar sin største Pragt,
sin nye grønne Galladragt,
broderet i moderne Smag
med Blomster baade for og bag —
og Søens Bølger havde skyndt
sig frem i deres bedste Pynt;
de havde nemlig Alle faa't
en Uniform af Sølv og Blaat —
og Himlen var saa klar og høj,
og smaa og store Fugle fløj
i Luften om med fuld Musik —
og rundtomkring paa Marken fik

selv Gedebukke, Faar og Køer
sig en Svingom til Dagens Ære,
kort, Verden syntes ret at være
i sit fortrinligste Humeur.

Men netop naar den lille Verden
— den Verden nemlig, som bestaaer
af simple Folk og Køer og Faar —
er allerlykkeligst, saa er den
saakaldte store tidt beklemt
og ilde stemt.

Og ilde stemt var den just nu.
Det var en Gru
at titte ind i Slottets Sale!
Den store Verdens Personale:
Ministre, Grever og Baroner
og selv de mindste Rangspersoner
med ganske smaa Decorationer
og ganske smalle Guldgaloner,
ja Tjenerskabets hele Flok,
fra Livlaquai og Overkok
ned til den yngste Functionair
i Staldetaten — kort: Enhver —
endogsaa Dyrene deroppe,
fra Marchalindens største Poppe
til Portnerfruens mindste Moppe —
tog sine Uvejrsminer paa
og skelede til hvem han saae,

men lod, som om han Ingen kjendte —
man kunde lige strax forstaae,
at der var noget Ondt ivente.
Nu spørge De mig sagtens om,
hvorfra der kom
slig Uro ind i Hoffets Atmosphære,
og hvilke slemme Ting, der var igjære?
Velan, saa hør:
Hans Majestæt behagede at være
i ondt Humeur;
og hertil, mener jeg, han kunde
som Konge have gode Grunde —
Husk bare paa:
hvormeget maa
et stakkels Menneske ej faae
at see og høre og bestille,
naar han er tvungen til at spille
Vorherres Rolle Nat og Dag,
og tage sig af Hvermands Sag,
og skaffe Hjelp for Millioner
uhjelpelige Smaapersoner,
der daglig storme mod hans Hal
med dumme Bønner uden Tal —
Nok sagt: Kong Carl Johan var vred;
et Tordenvejr i Luften svæved;
og det var ej omsonst man bæved —
Hør nu, hvorledes det slog ned!

I dene Stund var Forgemakket

befolket — næstendeels bepakket —
med Folk af høist forskjellig Stand:
Her stod en Fuldblods-Adelsmand
og drejede sit bløde, tynde,
nyfødte Skjæg med arvet Ynde,
og der en spinkel Diplomat
sig snoede frem behændigt,
hist stod en smilende Prælat,
kulsort, men blot udvendigt;
hans Fromhed — den var vidt bekjendt:
hans Sind og Hu var stadig vendt
fra denne Jammerdals Elende
til Himlen og — et fedt Præbende;
her stod en pyntet Militair,
han bar endnu et ubrugt Sværd,
men i hans Hjerte Modet ulmed,
og Brystet var med Kors besat,
og det var højt; man saa, det svulmed
af Kæmpekraft og — Silkevat;
og her og der, paa alle Kanter,
man saa en Flok Solicitanter,
hvis Huld kun altfor klarligt viste,
at de var Aar og Dag bespiste
med Haabets tarvelige Kost;
men troligt stode de paa Post
og tænkte paa den velbekjendte
Sentents: „Hvis Du har lært at vente ...“

Men Naadens Time slog tilsidst.

En højvelbaarn Evangelist
med Stjerne paa sit Bryst og med
en Nøgle paa et andet Sted,
lod sig tilsyne og forkyndte
at Audiencen nu begyndte.

Den første Mand paa Listen var
en vis Baron, hvis Navn jeg har
forglemt. — Jeg tilstaaer Sagen ærligt!
Men da det her er uundværligt
og da min Saga kun er Skjæmt,
og da man kan saa grumme nemt
„gi'e ham et Navn og la'e ham løbe",
saa vil jeg døbe
ham strax, og Navnet Gyllenstam
kan han vel bære uden Skam.
Altsaa Herr Baron Gyllenstam,
som Nummer Et paa Naadens Liste,
betraadte nok saa glad og let
det skjæbnesvangre Cabinet,
for Øjeblikkets Gunst at friste.
Han gjorde først en dyb og lang
ret underdanig Compliment,
og vilde saa i Ydmyghed
begynde paa en høj og bred
Parentation, som nok saa færdigt
han havde lært sig udenad;
men pludselig — tænk hvor mærkværdigt! —
hvert Ord ham fast i Halsen sad.

Dog, Alting har sin gode Grund —
selv det, at Herr Baronens Mund
gik saa forunderligt aflave.
Vi maae erindre: Carl Johan,
der var en usædvanlig Mand,
besad en usædvanlig Gave:
Han kunde sende Folk et Blik,
saa Sands og Samling reent forgik,
ja stod man ikke rigtig fast,
saa kunde det endogsaa hænde,
at man af sligt et Djekast
blev s e e t aldeles overende.
Og det var just et saadant Blik
Baronen fik
i samme Stund, han aabned Munden,
og derfor var det ligefrem,
at den blev staaende paaklem,
mens Tungen laa, som lænkebunden,
og alle Tanker flygted væk —
en saadan Skræk
er ikke just saa let forvunden.

Der stod den stakkels Gyllenstam
et Par Minutter stum og lam
som falden i magnetisk Dvale.
Omsider han sin Skræk betvang,
og prøvede for anden Gang
at tage Tilløb til en Tale;
han retted sig og sank sin Skræk,

slog ud med Haanden, sagde, „Hem!"
og „Hem!" og „Hem" igjen, men mere
var det umuligt at præstere

han sagde til sig selv: Vær kjæk!
og for at sætte sig i Tridt
han tog et Skridt
tilbage og et andet frem,
slog ud med Haanden, sagde: „Hem!"
og „Hem!" og „Hem" igjen, men Mere
var det umuligt at præstere.
Hans Kval var stor, hans Angst var svær;
men, hvad der ærgred ham især,
var dog det ynkelige Skjær,
hvorpaa hans Rethorik var strandet:
Han kunde Talen Ord til andet,
blot paa en lumpen Sætning nær,
og denne Sætning var tilfældigt
den første — Tænk blot hvor uheldigt!

Han gjennemsøgte hver en Vraa
i sin Erindrings Pulterkammer,
hver Lædike han eftersaa,
og var paa Nippet til at faae
sin Sætning fat, da — Skræk og Jammer! —
der lød et tordnende: „Hvad saa?"
Og strax derpaa et vældigt: „Naa —
tal ud!" — og idetsamme fik
Baronen et af hine Blik,
der er det Samme for en svag
Person, som et electrisk Slag..

Det var som Døden gjennemfoer

hans hele Krop ved disse Ord;
og dertil dette Øjekast — !
Nu gik de sidste Kræfter tabte,
det var en dobbelt Overlast,
hvortil hans Nerver ej var skabte.
Først blev han hvid, saa blev han rød,
saa vakled han, men Kongen bød
ham jo at tale, og i panisk
Forskrækkelse han lød mechanisk.
Men ak, hvad hjalp det Munden gik! —
Hvad hjælper alslags Mechanik,
naar Tanken først er løben fra os!
Hvert Ord blev stillet reent forkeert,
hver Sætning ynkelig spoleert,
den hele Tale blev et Chaos;
og nu var Kongen ilde stemt
til Fjas og Skjæmt,
og, da i Talens Løb Baronen
tog fejl og satte sig paa Tronen,
og tituleerte Fyrsten blot
„En stakkels ringe Undersaat,
der ikke var hans Naade værdig" —
See, da var Majestæten færdig!
Da brast de allersidste Baand,
som holdt hans Heftighed tilbage:
Han gav ham med højstegen Haand
en allernaadigst Sandsekage.
Og Kongens Haand har altid havt
en magisk Kraft

Saasnart den rører ved os Stakler,
skeer der Mirakler.
Tre Slag af den — og En, To, Tre:
Paa Øjeblikket kan man see
den allerstørste Klodrian
forvandlet til en Adelsmand
Eet Slag af den — og strax paa Stunden
kom vor Baron til sine Fem.
Al hans Forvirring var forsvunden,
han indsaa, at det nu igrunden
var allerbedst at komme hjem;
og hurtigt samled han sit Mod,
tog Afsked, bukkede og lod,
som Ingenting var foregaaet,
og gik med Det, han havde faaet.

I Forgemakket hvisked man —
Hvorom? Det vidste han vel ikke,
men Et og Andet troede han
at læse i de Flestes Blikke.
Imidlertid — han holdt sig kjæk.
og ingen Mine, intet Træk
forraadte hvad det burde skjule.
Nej, han beholdt sit glatte, hule,
officielle Hofmandssmil,
og passed paa
at Den, der saa
hans Ansigt, saa det en profil;
thi seet en face var Coloriten

nøjagtigt deelt paalangs i Midten:
Den venstre Side stod i Gløb,
og blussed næsten purpurrød,
den højre bar endnu som før,
sin noble gustne Hofcouleur —
Det var en sær Decoration;
men vor Baron
bar den forsigtig til Karethen,
og haabed Ingen havde seet den.

Og nu foer Hestene afsted
og Vognen og Baronen med;
men neppe var han hjemme, førend
han smed sit søde Smil paa Døren,
og tog sit Hverdagsansigt paa.
Nu lod han sine Folk forstaae,
at han var stor, og de var smaa,
nu gav han selv de samme Scener,
som Kongen før — Det gik saa vidt,
at baade Staldkarl, Kudsk og Tjener
blev decoreert med Rødt og Hvidt. —
Derefter tog han sig en Luur,
men vaagned strax, gik ud at jage,
skjød fejl, kom ærgerlig tilbage,
drak saa Champagne, fandt den suur,
gav Audients, var tvær og trumpen,
skrev saa et Brev, slog Klat paa Klat,
svor paa, at Alting var besat,
og kaldte hele Verden lumpen,

forbanded Skjæbnen, Livet, Tiden,
drak Toddy først og Theevand siden;
men, da han nu til Slutning saa,
at Intet vilde slukke Sorgen,
saa tog han ind at svede paa,
og sov i Ro til næste Morgen.

Og Morgenstund
har Guld i Mund! —
Jeg troer, at Klokken knap var meer
end tre Qvarteer
til Elleve, da Hr. Baronen
med Velbehag slog Øjet op,
og følte sig til Sjæl og Krop
som luttret ved Transpirationen.
Nu stod han op, tog Slobrok paa
gik hen til Spejlet og besaa
sit mandige Physiognomi
en Stund deri;
og med en kjendelig Tilfredshed
kom han til Vished,
saavel om Formens Symetri
som om Couleurens Harmoni.
Og da han havde vendt og drejet
sig længe nok og overvejet
den hele Sag i Ro, han fandt,
at den igrunden var pikant,
men at der ikke her var Tale
selv om den ringeste Skandale.

Deels var det en privat Affaire —
var han tilfreds og Kongen med
kom den jo ingen Anden ved! —
Deels skadede den ei hans Ære;
thi det var Verden ubekjendt,
hvad der var hændt —
Deels stemte det med Hoffets Lære
og gammel adelig Logik,
at hvad en ærlig Ridder fik
i et fortroligt Øjeblik,
af slig en Haand, paa slig en Maade,
var at betragte som en Naade.
Og nu til Syvende og Sidst:
Blot Det, at være sig bevidst
at have staaet i saa nær
familiair
og ugeneert Berørelse
med Kongens hellige Person, —
alene det var vor Baron
fuldstændig Fyldestgjørelse.
Al Frygt og Dadel var han kvit,
med Heltemod og Helteskridt
han ind i Riddersalen gik,
og kastede et frejdigt Blik
paa sine Ahner, som i lang
og broget Rad paa Væggen hang,
— Ja, det vil sige i Portraitter! —
„Glæd Eder Mænd fra svunden Old!“ —
udbrød han — „Eders Adelsskjold

og Ære er i god Behold
og jeg skal vogte dem for Pletter.
Jeg lover her..." — Men midt i Talen
steg Tjeneren just ind i Salen;
en kongelig Laquai blev meldt,
og Hr. Baronen kaldt tilhove.
Nu taug naturligviis vor Helt,
og glemte, hvad han vilde love.
Han tænkte: Sidst var Kongen hed;
nu kan jeg slutte mig til Resten.
Var det da sært, at Hjertet gled,
med Permission at sige, ned
i dem, der bæres under Vesten?
Var det vel heller sært, han led
ved Tanken paa den næste Scene?
Var det vel sært, at han blev hed
om Ørene — især det ene?
Nej, det var simpelt at forstaae.
Jeg vilde fundet det forklarligt
var han end ogsaa faldet paa,
at Pokker nu var løs skinbarligt.

Dog raisonneerte han som saa:
Tilhove vil jeg vistnok nødig,
men da jeg baade skal og maa,
er jo min Villie overflødig.
„Hovbud er Lovbud", har man sagt,
og hver en Adelsmand i Landet
bør holde disse Ord ved Magt.

— for Bondens Skyld, om ej for Andet!
Velan — skal end det Værste skee —
skal end i mig Alverden see
et Offer for Loyaliteten: —
Spænd alle Fire for Karethen!

Og hurtigt lød
man, hvad han bød.
Knap havde Tjeneren forføjet
sig bort med Ordren, før som sagt,
de fire Brune stod i Tøjet
og dandsede i lystig Takt,
Og Herren saa
man strax derpaa
i Galladragt
fra Top til Taa —
Vips! Op i Vognen med et Hop! —
Nu Døren i og Porten op —
og saa afsted i fuld Gallop!
Det gnistred under Hestesko,
det buldred over Møllebro,
og med en vældig Støvsky tæt
i Sporet, rulled Vognen let
ned ad det stejle Bakkehæld
igjennem Enge, Marker, Skove,
mens Hestetrav og Vidskesmæld
i Gjenlyd fløj fra Fjeld til Fjeld,
saa hver en Fugl med Støj og Spræld

foer op, og skreg: Gud frie os vel —
der kjørte en Baron tilhove!

Men oppe paa det høje Slot
var Vejret godt.
I hvert Physiognomi man læste
det inderligste Velbehag.
Man mærked strax, at Vinden blæste
just fra den bedste Kant idag. —
Sligt maatte vor Baron forstaae;
thi Hofmænd er Physiognomister.
Saasnart han blot i Afstand saa
de præsenterende Gardister,
udbrød han lettet: „Gud skee Lov!
nu veed jeg, hvad jeg har behov!"
Og Equipagen han forlod
med frejdigt Mod.
Han havde allerede sagt sig,
hvorledes Barometret stod,
og seet, at Stormen havde lagt sig.

Og snart han kom
til Vished om
Ufejlbarheden af sin Dom —
Gardistens Ansigt var sandfærdigt:
Det var mærkværdigt,
hvor naadig Kongen var idag.
Det syntes, som han fandt Behag,
i hvert et Ord, Baronen sagde,

og selv da denne forelagde
Hans Majestæt et nyt Project
af største Vægt
for Kongen, for hans hele Slægt,
for Land og Folk — kort for Enhver
og Baron Gyllenstam især,
saa laante Fyrsten naadigt Øre
og svarte: „Ja, det la'er sig høre.
Ialtfald — bedste Hr. Baron! —
saa har De nu min Protection,
og jeg skal see, hvad jeg kan gjøre!" —
See, det var Ord at høre paa!
Men, da Baronen skulde gaae,
blev Kongens Naade først fuldstændig:
Han skjænkte ham højstegenhændig
sit Billed en miniature,
indfattet i en smuk og dyr
Guldbaase, som paa alle Kanter
var velbesat med Diamanter.

En saadan Gunst, en saadan Ære,
en saadan Daase fremfor Alt,
var meer, end Manden kunde bære, —
det saa man strax paa hans Gestalt,
da han steg ud af Cabinettet.
Nu var hans Blik mod Loftet rettet,
hans Sjæl var voxet, og hans Krop
var svulmet til en dobbel Drøjde,
hans Knebelsbart var strøget op,

og Næsen viste Poli-Højde,
ja, hver en Mine, hvert et Skridt
forraadte Lykkens Favorit!
Og det var ikke saa mærkværdigt;
thi Storhed var kun lidt bevendt
ifald man skjulte den blufærdigt,
Nej, man maa gjøre den bekjendt,
den maa betragtes, den maa æres,
den maa beundres, og især
maa den misundes; derfor bæres
den jo tilskue for Enhver.
Er ikke hver en Ridder kommen
til at begribe og forstaae,
at, selv om der er Plads i Lommen,
bør Korset bæres udenpaa —?
Jo ganske vist, og vor Baron
fandt det for sin Person
urimeligt og uforsvarligt
ja uforklarligt
og dumt, at det var ham formeent,
at bære et saa vel fortjent
og velvalgt Tegn paa Kongens Naade,
som Daasen, just paa samme Maade.
Et Hæderstegn, der altid laae
nedsænket i den mørke Vraa
der bagved i hans Kjolelomme,
var jo til liden Fryd og Fromme.
Det burde derfor frem at sees,
og da der netop stod en Kreds

af Hofmænd udenfor i Salen,
saa gav han sig i Snak med dem,
og vidste snart ved en beqvem
Anledning at faae drejet Talen
paa usædvanlig Fyrstegunst,
og siden var det ingen Konst
for slig en Diplomat at snoe
sig til sit lille Apropos:
Han fik sin Daase frem, og Alt
blev nu fortalt.
Dog gjorde han ej Tiden lang,
men afbrød selv: „Al denne Naade
og denne prægtige Præsent
er mig en uforklarlig Gaade!"

Men midt i Kredsen stod desværre
en gammel munter Kammerherre,
der kjendte lidt til Alleslags —
Han kunde løse Gaaden strax,
han svarte tørt: „Jeg synes Sagen
er klar som Dagen!
Det er jo altid velbekænkte
Præsenter, man fra Kongen faaer,
naar han idag en Daase skjænkte,
saa gav han sikkert Snuus igaar!"
Man loe — Baronen stemte i
og gav ej mindste Harm tilkjende;
men hans Courage var forbi —
og min Fortælling er tilende.

Bertel og hans Æsel.

Men himmel! då upphöjde åsnan sin röst
och Bileam lyssnade häpen och hörde.
W. v. Braun.

Der var engang en Bondemand,
som havde grumme lidt Forstand,
men megen Lyst til Drik og Spil —
Ja I maa lægge Mærke til,
at han var ikke her fra Landet!
Hos os er Bonden klog og dannet
og har kun gode Egenskaber;
nej, mellem os: Han var en Schwaber. —
Han havde flittig spillet Kort
i Vintrens Løb; men tænk hvor haardt!
de Andre toge Stik paa Stik,
men Alt hvad stakkels Bertel fik
var Beter. Dem fik han i Mængde,
og det af en forsvarlig Længde,
og før han ret fik seet sig om,
var Pungen tom.

Nu, det er svært at leve længe
foruden Penge.
Det mærked Bertel, og det kneb

tilsidst saa haardt, at Staklen greb
til Det, han nødigst vilde vælge:
han maatte sælge
sit Kjæreste, sin Øjesteen:
en gammel Ven paa fire Been,
en Ven, han kunde stole paa,
som i hans Huus var bleven graa,
en Ven med Svands og lange Ører —
Det var hans Æsel, som I hører!
Som sagt, tiltorvs han maatte trække
sin bedste Ven,
og tause hen
ad Vejen vandrede de Begge.
Hvad Æslet tænkte, veed jeg ej saa lige;
hvad Bertel tænkte, det er let at sige —
han tænkte højt. Han sukked af og til:
„Gid Fanden havde alt Slags Kortenspil!"

Det fik to Skjelmer just at høre,
og hvad har de at gjøre! —
Mens Bertel vandrer taus og tryg,
de løse Æslet bag hans Ryg;
den ene trækker af med Dyret,
den anden tager Grimen paa,
og gaaer istedet for den Graae.
Det var — det maatte han forstaae —
det Fiffige i Eventyret.
Og Bertel gik som før afsted
og trak sin nye Æsel med,

og snart han sukked een Gang til:
„Gid Pokker havde Kortenspil!"
Da gøs det i ham, han foer sammen;
thi Æslet bagved svarte „Amen!" —

Han vendte sig, og saa og saa,
hans Tankegang gik reent istaae.
Der stod hans Æsel jo skinbarligt
med Buxer, Vest og Frakke paa;
det var aldeles uforklarligt,
ja endnu meer: det havde talt!
Det gik for vidt, det var for galt
ved høj lys Dag at have seet
et saadant Tegn!
Om det var skeet
for en Profet,
en Provst, en Præst, saagar en Degn,
ja i det Hele taget
en Mand af Faget,
det kunde være rimeligt;
men Bertel var ej vant til Sligt,
han svimled og fik ondt, den Stakkel.
Da raabte Æslet: „Kjære Ven!
saa kom dog til Dig selv igjen
det er jo bare et Mirakel!"

Nu vel! Det er en afgjort Sag:
den første Gang vi høre
et Æsel holde Foredrag,

saa troe vi knapt vort Øre;
men da det hænder os saa tidt,
vi vænne os lidt efter lidt
til Det, som til saa meget Andet,
som maa forbause Folk fra Landet.
Saa gik det Bertel med; han kom
sig snart, da han fik tænkt sig om,
og efterhaands blev han fortrolig
med Æslets nye Skabelon.
Da han betragted Sagen rolig,
han fandt,
hvad der var ganske sandt,
at den forvandlede Person
dog havde mange Træk tilbage
fra gamle Dage,
og snart kom de saagar
i Passiar,
thi Bertel bad om lidt Forklaring
af denne Aabenbaring
og Æslet gav til Svar:
„Jeg var engang en ærlig Bonde,
men jeg blev fristet af den Onde,
og jeg forfaldt. Jeg spilled Kort,
og spilled al min Velfærd bort.
— Jeg spilled som en Æsel, seer I! —
Og, da der snart var ikke Meer i
den hele Verden, som var mit,
saa prøvede jeg min Credit,
og laante Penge af min Ven.

— Det var en Æselstreg igjen! —
Jeg spillede paany, blev Beet
og tabte Alt, og blev beleet,
og det med Ret:
— jeg spilled nemlig meget slet.
Kort sagt: snart var jeg saa complet
en Æsel, at det gik mig lige
som Kongen udi Babels Rige —
min Æselagtighed slog ud.
Paa een Gang følte jeg, min Hud
blev haarbedækket, tyk og graa;
det var, som jeg fik Skindpels paa,
og mine Øren, begge to,
blev ved at groe og groe og groe,
indtil de naaede tre Qvarteer,
og da jeg saa tillige seer,
en hæslig Hale sænke sig,
heelt ned til mine Hæle,
saa kan man sagtens tænke sig,
jeg tabte Maal og Mæle.
Jeg saa: nu var jeg da i Alt,
hvad jeg kun før var halvt om halvt,
et rigtigt Æsel — det var haardt,
og dog, det skulde blive værre!
Jeg led al mulig Skam og Tort.
Til Slutning fik jeg Jer til Herre.
Jo, jo! Jeg led
hvad Ingen veed,
fordi jeg fandt mig taus deri.

Dog nu er Straffens Tid forbi,
forbi er min Forvandling —
Ak Bertel! Om I gav mig fri,
Det var en nobel Handling!"

„Gaa", svared Bertel, „Gaa Din Vej!
At holde paa Dig nytter ej.
Som Æsel havde Du Værdi,
men nu — ja nu er det forbi!
Dig vil min Sandten Ingen kjøbe.
Du har Din Frihed! Du kan løbe.
Men vogt Dig vel for Kortenspil,
nu veed Du, hvad det fører til!"

Og Skjelmen løb ad Vejen frem,
og Bertel vandred langsomt hjem,
men svor en Ed af Hjertens Grund,
fra denne Stund
til evig Tid at skye Klør-Knægt
og al hans Slægt
fra Kongen lige ned til Toen.
Og — hvad maaskee I neppe troer —
han holdt sit Ord:
man saa ham aldrig meer i Kroen.

Og det var en Forandring, som
kom Manden svært tilgode.
Da Somren gik, og Høsten kom,
var han igjen paafode;

og første Markedsdag man saa
ham nok saa stolt til Staden gaae
med Uhr og Meerskums Pibe paa,
og veed I hvad hans Rejse gjælder?
Han vil vel kjøbe Bagateller? —
Ak nej, det skal I ikke troe!
Et Æsel da? — Nej hele to.
Nu var de onde Dage omme;
han havde Penge i sin Lomme.
Og Æsler fandt han tusindtals,
Ethvert af dem, som var tilfals,
betragter han med Kjenderblikke;
da studser han — han fejler ikke —
i Flokken kjender han igjen
sin gamle Ven.
Net som de Andre staaer den der
paa alle Fire; ja, den seer
saa dum, saa flau og saa fortabt
og æselagtig ud, at knapt
en Anden skulde kjende den
iblandt saa mange Ligemænd;
men Bertel kjendte den, og snart
var Alting ham aldeles klart —
han havde megen Æselkundskab! —
Han udbrød: „Stakkels gamle Ven,
er det nu saadan fat igjen!
Der seer Du Verdens Ondskab.
Det var jo det, jeg sagde sidst —
men hjalp Formaningen? Jo vist!

Nej — Du har spillet Kort endda!"
Da hulked Æslet rørt „Hi—ja!"
Men Bertel trak paa Skuldren blot:
See der! Nu har Du det saa godt.
Nu kan Du gaae med Aag og Grime
som Æsel til Din sidste Time —
Jeg veed det med mig selv min Ven,
at man kan blive Folk igjen,
fordi man een Gang var forfalden;
men kommer man igjen paa Spil
og bliver Æsel een Gang til,
saa kan Du troe, man døer i Stalden."

„Nej — du har spillet Kort endda!"
Da hulked Æslet rört: „Hi — ja!"

Sjælevandringen.

(Et afrikansk Sagn.)

Du nützlich Thier, das man mit Ekel nennet
und doch so gierig ist,
mein Lied soll nun die Welt, die dich verkennet
belehren was Du bist.
Das Menschenvolk verachtet Dich vergebens!
Der weise Epicur
verspricht uns ja das höchste Glück des Lebens,
wenn wir dir gleichen nur.

Lob des Schweins, von Blumauer.

Etsteds i Afrika — Lad mig nu see!
Jeg troer bestemt, det var i Dahomeh;
men jeg er i det hele taget
kun meget slet bevandret i
det indre Afrikas Geografi, —
det har jeg mangen Gang beklaget. —
Nok er det, det var der i Nabolaget
et eller andet Sted, der boede
en gammel ærlig Præst, som troede
lidt meer, end Theologer ellers troer,

han troede nemlig selv hvert Ord,
han præked for sin Faareflok,
skjøndt det var tidt besværligt nok.
Han var et Mønster for sin Stand,
en veritabel Præstemand:
Han præked, læste Bønner, spiste, drak,
politiserede og røg Tobak,
tog Offer paa de store Højtidsfester,
holdt paa sin Værdighed som alle Præster
og hundsede sin stakkels Skolemester,
og dertil var han sort fra Top til Taa,
selv om han ikke havde Klæder paa —
sort som en Præst — det vil De let forstaae,
naar jeg fortæller Dem, at han
var Morian.

Han var vel henved de Halvfjers
og messed paa sit sidste Vers,
da han en herlig Morgenstund
foer op af en urolig Blund,
tog Pen og Blæk og skrev sit Testamente,
lod saa ihast sin Førstefødte hente
og sagde derpaa rørt: „Min kjære Søn!
Jeg har en Bøn
til Dig! Min Død bebuder
mig just i denne Stund de høje Guder" —
I Parenthes jeg finder her Anledning
til at bemærke, at vor Præst var Hedning. —
„Idrømme nys jeg Gudeskaren saa:

jeg bad dem allernaadigst huske paa,
hvormeget jeg har gjort til deres Ære,
og voved underdanigst at begjære,
paa Grund af mangeaarig Tjeneste
een eneste
Belønning, nemlig den:
At faae at vide, hvor min Sjæl gaaer hen,
naar den engang paa Dødens Bud maa flytte
fra denne Hytte.
„„Vel — svared Guderne — saa see
Din næste Skikkelse“" — O Vee!
Jeg blev som truffet af et Lyn
ved dette Syn.
Det var et Dyr, men det var ej
en Løve eller Tiger — Nej,
gid jeg endda var bleven vaer
en ærlig, puklet Dromedar,
ja selv en Gjedebuk — Lad gaae!
Men ak: det var et Svin, jeg saa,
en Orne, børstet, styg og fæl. —
Tænk Dig, en hellig Præstesjæl,
saa proper og saa pæn som min,
skal fare i et ureent Svin!
Jeg føler, det er et Logis,
som den vil aldrig trives i.
Og derfor, kjære Bumbo, hør
min sidste Bøn! Saasnart jeg døer,
saa tag Din Bue og Din Piil
og drag med Iil

bort over Bjergene til Søen
i Palmedalen. Der paa Den,
hvor Kallebassetræet staaer,
seer Du en gammel So, der gaaer
paa Græs med alle sine Smaa.
Og seer Du dem, saa stands, pas paa,
betragt den hele Yngel nøje,
til Du faaer Øje
paa en usalig, kulsort Gris,
den er det, som uheldigviis
min stakkels Siæl er faret i;
men lad mig hurtigt blive fri
for et saa svinsk og usselt Liv!
Ja skynd Dig, kjære Bumbo, giv
det stygge Dyr en Piil i Brystet! —
Du lover det? — Saa døer jeg trøstet."

Og ganske rigtigt! Præsten lagde
sig ned, og gjorde som han sagde.
Man gjætter let, at Bumbo tøved ej;
han greb sin Bue, og var alt paa Vej
til at begynde Toget;
da huskede han i det samme Noget,
det var af allerstørste Vigtighed
og maatte bringes først i Rigtighed;
han skyldte jo den Gamle en honnet
Begravelse, og Verden kunde let
faae slette Tanker om ham, hvis han ikke

opfyldte denne Pligt til Punkt og Prikke. —
Hvad Under derfor, at vor Ven
strax hængte Buen bort igjen,
og samlede den Dødes Frænder
og gode Venner!

Og døde Folk har Venner nok! —
Det var fast en utallig Flok,
der fulgte efter Præstens Baare
i Sørgeskridt og Sørgedragt —
og man har sagt,
da han blev lagt
paa Baalet, stod saagar en Taare
i Øjet paa hans Eftermand —
og neppe kan
vel nogen salig Præst begjære
en større Ære!
Nu var han brændt med al Honneur,
men det var knapt besørget, før
der hændte Noget, som saa hyppigt hænder:
de kjære Frænder
kom i et ret alvorligt Klammeri
om deres respective Arveparter,
og det er klart: der
gik Aar og Dag, før Striden var forbi.

Da den var endt, og Bumbo atter rolig
sad i sin Fædrebolig,

begav det sig en Dag, at Palmedalen
just kom paa Talen.
Da foer han op: „Hvad har jeg glemt!
For Pokker! Det var dog for slemt,
det var aldeles ikke sønligt
at glemme det, hvorom saa bønligt
den Gamle bad mig allersidst!
Men har jeg glemt det — Eet er vist:
hans Sjæl skal ikke længe gaae
paa fire Been, det svoer jeg paa!

Og det var meent, som det var sagt.
Han rustede sig strax til Jagt,
drog bort og efter et Par Dage
var Vejen lagt tilbage.

Han havde knapt sat Fod i Land
paa den bevidste Ø, før han
i Afstand hørte Noget grynte.
Det følger af sig selv, han skyndte
sig did; men Stakkel! da han kom
op paa en Høj og saa sig om,
da saa han nok
en Svineflok,
men den bestod af mange Individer,
og skjøndt som sagt, han saa til alle Sider,
i hvilken Retning end han saa,

Der har vi ham! Det er Papa!
Organet röber ham alene —

der gik en So med sine Smaa;
og hvilken So var nu den rette? —
see, det var ikke let at gjætte!

Men Bumbo havde bedre Ho'de,
end Nogen troede,
og i en Fart
blev det ham klart,
at Grisen, der blev født ifjor,
var voxet op og bleven stor.
Han gav sig derfor til at lede
iblandt de store, tykke, fede,
fuldvoxne Svin — og see — dernede
paa Engen, tæt ved Højens Fod,
midt i en Kreds af disse stod
der netop et
særdeles fedt,
sidbuget, hængeøret, fleskehaget
og kulsort Svin, som i det Hele taget
i Miner, Gang, og Haar og Hud,
saa ganske velærværdigt ud.
Da Bumbo nærmed sig, begyndte
det strax at grynte —
det var ham nok! Han raabte „Ja,
der har vi ham! Det er Papa!
Organet røber ham alene —
Nu er jeg ganske paa det Rene."
Og flux fik han sin Bue fat,
men neppe mærked Dyret, at

han sigted, før det hyled: „Nej
tag Dig iagt — Det er jo mig;
Vil Du da skyde mig ihjel?"
„Ja vel", var Bumbos Svar, „Ja vel!
Det var jo Dig, der gav mig Ordre
til snarest muligt at befordre
Dig bort fra denne Jammerdal
og al den Kval,
Du lider her i dette Slæng!"

„Dum Snak og tosset Præk, min Dreng!
Her kan man ingen Kvaler føle,
her er Sol, og her er Søle,
og her er Foder meer end nok,
og Du kan troe, i denne Flok
er der en Mængde pæne Svin,
en prægtig Omgang, ingen fin
besværlig snærpet Etiquette —
nej just den rette
Gemytlighed og gode Tone —
og her — her skal Du see min Kone,
det er den smukke fede So,
der ligger hist — Ja, jeg har to,
og kan faae flere, om jeg vil;
her gaaer det ikke smaaligt til.
Og kom nu her, saa skal jeg vise
Dig mine Børn. — See, det er — Grise,
der arte sig — See! hvilken Hær!
Betragt engang den Sorte der —

min ældste Griis — ham elsker jeg,
som jeg har fordum elsket Dig!"
Her slutted Ørnen sin Replik,
og Bumbo gik
tilbage til sit Fædreland
med den Moral:
Naar man i Sjæl og Hjerte er en Gris.
er man tilfreds med Svinets Paradis.

Nordstjernen.

(1846).

Tro den du älskar! Bedrages du ock,
Torka din tår, men bedrag ej tillika!
Bättre och sällare kallar jag dock
Svikas än svika.

Nicander.

„I vil jeg skal fortælle en Historie? Jo, jo!
I tænke, Eders Onkel er Digter, kan jeg troe! —
Nej! Hvad den gamle Maler har seet i Syd og Nord,
det kan hans Pensel skildre, men ej hans tørre Ord!"

— „Jo Onkel, om Du vilde Du kunde ogsaa nok — —
Hør nu! Af unge Piger vi sidde her en Flok,
og om Du vil fortælle, saa faaer Du af os hver
et Kys, om ikke tvende — kan Du forlange meer?"

Da smilede den Gamle saa vemodsfuld og mild —
„Nu vel da! Her i Skumringen foran Kaminens Ild
jeg maler tvende Scener — et Genremaleri,
hvis Emne jeg har hentet af min egen — Fantasi!

I.

Fjernt herfra, hvor Ranken vinder
Purpurdruerne i Klynger
om Orangetræets Grene,
som den gyldne Frugt nedtynger —

Hvor den eviggrønne Laure
byder Kunstneren sin Krone —
hvor i Myrtelundens Skygge
Kjærlighed har rejst sin Throne —

Der paa Højen, mod hvis Fødder
Golfens Vover sagte glide,
sidder tankefuld en Yngling,
og en Pige ved hans Side.

Ingen Maler sin Madonna
skjønnere end hende drømte;
da Naturen danned hende,
den sin hele Rigdom tømte.

Elskovs Varme, Uskylds Reenhed,
alt det Dybe, alt det Høje,
Nattens Mørke, Solens Lue
parred sig i hendes Øje.

Halvt et Barn — men Barn af Syden! —
som den unge Rose aaben,
røbed hendes Blik hver Tanke,
hver en Frygt og hver en Haaben.

Dette Blik saa ømt, saa kjærligt,
til sin tause Ven hun hæved,
hendes Røst i sagte Toner
over Læbens Purpur bæved:

„Saa er denne Dag Din sidste
paa Neapels Blomsterstrande?
Du vil drage hjem til Norden,
til de sneebedækte Lande!

Taaler ej Dit Konstnerhjerte
Sydlandshimlens milde Varme?
Længes det, at finde Svale
i Din blonde Piges Arme? —

Vend Dit Blik en Stund mod Havet —
seer Du hist, hvor Solen daler?
Seer Du, hvor i Aftnens Rødme
hine Marmorslotte prale —?

Seer Du! — Ude i det Fjerne
tusind Fiskersnekker glide;
i det guldbestrøede Purpur
stolt som Svaner frem de skride!

Hæv Dit Blik, og see den gyldne
rene klare Tempelbue! —
Saa Du vel i Taagelandet
Himlen i en saadan Lue?

See! Med Blomster, Flag og Krandse
ned i Dalen langsomt stiger
hist en Skare festlig klædte
mørke Ynglinger og Piger.

Klokken ringer. Processionen
for Madonnas Billed knæler —
mon en saadan hellig Andagt
vel Dit kolde Hjem besjæler?

Solen synker. Maanen stiger
Mystisk Mørke fylder Dalen.
Hør! fra Mandelskovens Kroner
sagte klager Nattergalen.

See! Et Trylleslag opliver
pludselig den stille Scene —
hør, de muntre Mandoliner
tone gjennem Skovens Grene.

Livligt Castagnetten hvirvler —
hvor de dandse, hvor de svinge,
hvor de flye, og hvor de følge
snart i Bugter, snart i Ringe!

Hjertet svulmer, Øjet gløder,
Foden glemmer røre Jorden —
Nordbo, det er Tarantellen!
Er der saadant Liv i Norden?

Bliv i Syden! See Neapel —
dø, naar det har tabt sin Ynde!
Glem Dit Nord og Nordens Kulde! —
Troer Du vel, det er at synde?

Veed Du, om Din blonde Pige
vil Dig lige kjærlig møde?
Troer Du, hun i Kuldens Rige
kan som Sydens Datter gløde?

See Vesuv! Dybt i dets Indre
evig — evig brænder Flammen;
ej den slukkes, ej den dæmpes,
om end Klippen styrter sammen!

Og en lige varig Lue
brænder her i Pigens Hjerte;
den er hendes Sjæl og Tanke,
hendes Fryd og hendes Smerte!

Alt — sit Liv, sig selv, sin Himmel —
Alt hun offrer denne Flamme! —
leve er jo kun at elske,
Død og Glemsel er det samme!"

Saa den Skjønne sagte slutted,
Taarer hendes Stemme kvalte;
bedende hun Blikket hæved,
Læben taug, og Taaren tale.

Rørt den unge Konstner trykker
hendes Haand og seer mod Himlen,
peger mod en eenlig Stjerne,
som fremstraaler mellem Vrimlen:

„See hist funkler Nordens Stjerne!
Den staaer fast, om alle svige;
fast som den er og et Løfte,
givet af en nordisk Pige!"

Her han tier; men sit Aasyn
heftigt ved hans Bryst hun gjemmer,
„Nordbo! Du har været elsket,
om end h u n sin Eed forglemmer!

Fly — Farvel — Vi sees ej mere!
Lad kun bløde, lad kun briste!"
— Tys! der lød et Kys i Lunden —
E e t — Det f ø r s t e og det s i d s t e!

II.

I de friske Lindes Skygge
paa den bløde Mosbænk sidder
hist en Mø, i stille Slummer
dysset ind af Fuglens Kvidder.

Pandens Snee og Kindens Roser
halvt den spæde Haand kun dølger;
rige, bløde, gyldne Lokker
vugge sig paa Barmens Bølger.

Stille! — Lette Skridt sig nærme —
Hør! Det rasler gjennem Løvet —
det er ham, den unge Konstner,
solbrændt, rejseklædt og støvet.

Som fortryllet brat han standser
ved det skjønne Syn, han møder.
Hvor hans Ojne saligt tindre,
hvor hans brune Kinder gløder!

Taust et Knæ mod Jord han bøjer,
mens det glade Blik sig hæver
op mod Himlen — i dets Lue
Hjertets Tak som Offer svæver.

See hvor henrykt han sig nærmer
til den elskte Drømmerinde!
„Skjøn Du var, da jeg forlod Dig —
dobbelt skjøn skal jeg Dig finde!

Rosen har sin Knop udfoldet,
uforandret, dog forskjønnet —
O, hvor fuldt, hvor rigt, hvor herligt
er min lange Vandring lønnet!

See — et Brev paa Marmorbordet!
Det har hun, den Hulde, skrevet
til sin Ven! O ja, jeg seer det
af de første Ord i Brevet —

Ja, her staaer det! „„Kan Du tvivle?
Troer Du vel, jeg kunde svige?—
Fast, som Stjernen høit i Norden
staaer et Løfte af Din Pige!““

Var det ei den samme Strophe,
som jeg gjemte i mit Minde,
og som styrked mig i Syden
mod den skjønne Fristerinde!“

Men hvad nu? — Hans Kinder blegne,
Haanden presser han mod Panden,
seer paa Brevet — Arme Daare,
det var skrevet til en Anden!

Vemodsfuld foran den Skjønne
end en Stund han stod som bunden —
Som han kom, han vandred atter
useet bort igjennem Lunden.

Og den blonde Pige vaagned,
om det Skete ej hun vidste;
men paa Brevet sad en Taare —
Een — den første og den sidste!

Her taug den Gamle stille, men rundtomkring det lød:
„Hvor skjændigt af den Pige, som saa sit Løfte brød!"
— „Men siig, hvad blev der siden af vor bedragne Ven?"
— Jeg tænker til Neapel han skyndte sig igjen!"

— „Jeg tænker at han heller sig drukned eller skjød!"
— „Han gik vel før i Krigen, og søgte der sin Død!"
— „Nej" svared Gubben venlig, og strøg det hvide Haar,
„han blev en gammel Onkel paa tredsindstyve Aar!"

Lænken.

(1842.)

Auf Thränen fällt der erste Sonnenstrahl
O Gott der Träume! Laß uns alle träumen!
G. Herwegh.

I.

Mildt Morgensolen sig hæver
fra luende Purpursky,
og Jordens natlige Taager
for Himmelens Dronning maa flye.

Nu Reginald vandrer mod Hjemmet
ad Fieldstien langsomt op,
som Nattens drømmende Taage,
der stiger mod Fieldets Top.

Ved Borgens Porte han standser,
og presser Haanden mod Bryst,
og stirrer længe tilbage
mod Skoven med vemodsfuld Lyst.

Et Suk fuldt af sværmerisk Længsel
han sender mod Fjærnet hen;
men Morgenens Luftning derinde
sukker til Svar igjen.

Naar Middagens Varme sig sænker
i Dalens blomstrende Skjød,
han ligger i kølende Skygge
ved Aaen i Slummer sød.

Fra Skovdalen Bølgerne komme,
og Hilsener bringe de Smaa;
de hviske saa tyst, men idrømme
han kan deres Ord forstaae.

Og qvægende Vindpust sig snige
i Skyggen til Ynglingen ind;
de lege saa skjælmsk med hans Lokker,
og kysse den glødende Kind.

Og Skovens Luftning han aander,
og saligt han hvisker et Navn;
højt svulmer hans Bryst; men han vaagner
og sukker; thi tom er dens Favn.

Naar Aftensolen ham sender
sin Straale til mildt Farvel,
han stirrer fra Borgens Rude
mod fjærne skovdækte Fjeld.

Saa sidder han taus, til det lyser
i Øster, paa Fjeldets Top —
da stiger ad dæmrende Bue
den sølvklare Maane op.

Og ivrigt pladske med Klippen
i Aaen de Bølger smaa —
de komme fra Skoven og hviske,
han kan deres Ord forstaae!

Og heftigt banker hans Hjerte,
og Øjet straaler igjen,
og ned ad Klippen han iler.
Hvor styrer han Gangen hen? —

Dybt inde blandt Skovens Klipper,
der hviler Natten saa tyst,
ej fra de urgamle Ege
der toner en Fuglerøst.

Vildt mellem de høje Stammer
slynge sig Buske og Torn,
og aldrig de mosgroede Fjelde
gav Gjenlyd af Jægerens Horn.

Men dybest nede i Dalen
aabner sig Skoven et Sted,
og Træerne danne en Rundkreds —
Did skynde sig Reginalds Fjed.

Der svinger sig Skovens Dronning
med sine Tærner i Dands,
saa lette som Alpens Sneefog,
de svæve i Maanens Glands.

Den Skjønneste mellem de Skjønne
glad iler mod Reginald hen:
„Velkommen, velkommen min Brudgom
til natligt Stævne igjen!“

En Kvinde saa blid og fager
ret aldrig paa Jorden Du saa! —
To Øjne saa mørke, saa milde,
som Nathimlens endløse Blaae,

en Barm som Sneen, der straaler
i Morgenens rødmende Glands,
en Væxt, som den bævende Lilje,
der vugger i Vindenes Dands!

Ej Spindelvævet gik sønder,
om Foden hun satte derpaa,
den spædeste Dugperle tynged
langt meer paa det bøjede Straa.

Hun satte sig ned ved hans Side,
og læned sig trygt mod hans Bryst,
og talte om Dagenes Drømme
og Nætternes vaagende Lyst.

Og Kjærlighed straaled fra Øjet,
saa barnlig, saa rig og saa fri —
og Blikket var ildfuldt, som Havet,
Naar Solstraalen bæver deri.

Ja selv den mystiske Stjerne,
hun i Diademet bar,
den blegned, som alle de andre,
ved Øjnenes funklende Par.

Og fro med sin Brudgom hun talte
i legende Toner og Ord,
og alle Naturens Under
afhylled hun Nattens Flor:

Hun tolked ham Fuglenes Sange
og Sivenes Hvisken ved Strand,
og mangen en skjæmtefuld Saga
hun vidste fra Feernes Land;

hun talte om Ginistans Bjerge,
om Aveluns luftige Slot,
om Fata Morganas Troldom,
om Oberon, Alfernes Drot.

Hun viste ham Alfer, som sejled
paa Blade i speilklare Aa,
og kastede Bold til hinanden
med tindrende Dugdraaber smaa.

Og Reginald hørte beruset
hvert Ord fra den Skjønnes Mund,
til Stjernerne blegned i Øster,
og Lærkerne vaagned af Blund;

da kvad hun: „Farvel min Brudgom!
snart farver sig Østhimlen rød —
Farvel før min Stjerne slukkes
af Solens dræbende Glød!"

Og op fra det duunbløde Leje
hun hæved sig let som en Hind;
bort svæved hun med sine Søstre,
som Taagen for Morgenens Vind.

Men Reginald vandrede atter
til Borgen i drømmende Lyst,
og stirred vemodig tilbage,
og pressede Haanden mod Bryst.

Et Suk fuldt af sværmerisk Længsel
han sendte mod Skoven hen —
men Morgenens Luftning derinde
sukked til Svar igjen.

II.

Alt Middagens Varme sig sænker
i Dalens blomstrende Skjød,
i kølende Skygge han hviler
ved Aaen i Slummer sød.

Men over hans Leje sig bøjer
en ædel Kvinde saa tyst,
og det er Borgfruen, som lytter
til Drømmerens hviskende Røst.

„Vaagn op“, saa taler hun venlig,
„Ung Reginald, kjæreste Søn!
Din Moder kjender den Smerte,
som blegned Din Kind i Løn.

Du elsker haabløst en Kvinde —
men, var hendes Hjerte end Staal,
jeg skal Dig en Talisman skjænke,
som bringer Dig til Dit Maal!

See her, denne sælsomme Kjæde
af glindsende sort Metal —
den, siger Sagnet, blev smedet
af Dværge i Cheviots Hal;

tag den, og iil til Din Skjønne,
og slyng den omkring hende tyst —
og var hun end haard som Klippen,
saa smelter det kolde Bryst.

Og var hendes Hu borttryllet,
den vender tilbage i Hast.
Og var hun end let som en Skovmø,
hun holdes af Lænken fast!"

Men Reginald staaer som idrømme,
og stirrer i Fjernet ud,
til Maanen stiger bag Fjeldet,
da iler han til sin Brud.

Hun svæver ham venlig imøde,
men sorgfuldt er hendes Blik,
som var der en Sky fuld af Taarer,
der hen over Stjernerne gik.

Saa satte hun sig ved hans Side,
og lænede sig mod hans Bryst,
og talte om Dagenes Drømme
og Drømmenes varslende Røst —

saa talede hun om Svanen,
der synger saa skjønt før sin Død,
om alle Smaastjerner, som blegne
for Østens blodige Glød,

om Turtelduen, som kurrer
i mørke eensomme Dal,
hvor Falken har fældet dens Mage,
til Hjertet brister i Kval.

Og mangen en sorrigfuld Saga
fra Feernes ukjendte Land
fortalte hun, førend det rødmed
i Øster ved Skyernes Rand.

Da trykked den Skjønne vemodig
et Kys paa Reginalds Mund —
„Farvel, førend Stjernerne blegne,
og Lærken vaagner af Blund!“

„Nej bliv, Du Hulde! Ej mere
Du fly fra Din Brudgom! — nej bliv!“
Og hurtig han slyngede Lænken
omkring hendes smækkre Liv —

Da blegnede flux hendes Kinder,
i Knæ hun segned saa mat,
og Stjernen i Diademet
den gnistred, og sluktes saa brat.

Og bønlig hun sænked og hæved
i Dødskamp den sneehvide Arm,
som Svanen vifter med Vingen,
naar Pilen har truffet dens Barm.

„O Reginald! Stjernen er slukket!
hvi vilde Du fængsle Din Mø?
hvi lod Du i rusten Lænke
Din Elskte saa grusomt døe? —

Jeg drømte og elsked saa gjerne
i Nattens dæmrende Skjød!
Hvi skulde vor Lykkes Stjerne
dog blegne for Dagens Gløb!"

Og døende endnu hun trykked
sig kjærlig til Reginalds Bryst —
men alle smaa Alfer i Skoven
de sadde og græd saa tyst! —

Sukket i Skoven.

(Frit efter Malmström.)

Seent i den kolde Høstkveld en lille Dreng der sad
Og leged under Skovens høje Linde,
Han hørte Vinden rasle med Løvets gule Blad,
Saa Lysene, som hos Gudfader skinne;
Han sad i sine Drømme, men Mørket kom saa brat,
Og Aftenrøden sluktes, og rundtom blev det Nat;
Da sukked det saa sælsomt i Skoven,

Han rejste sig og gyste og sprang fra Lindens Rod,
Og tænkte paa Svartalferne saa lede,
Han iled ud af Skoven med Rædsel i sit Blod,
Og vild han foer paa lyngbevoxne Hede;
Han tænkte paa sin Moder og sine Søstre smaa,
„Gud naade mig, som liden er — hvor skal jeg Hjemmet naae!“
Da sukked det saa sælsomt i Skoven.

Men Maanen træder langsomt frem bag den brustne Sky
Og kaster Sølverstraaler over Jorden,
Og Nattens Skygger bange til Fjeldets Rifter flye,

Og sorte Skyer samle sig i Norden
Og Bjergets Toppe skinne, men mørk staaer Skov og Vang,
Og vildt i Nattens Stille gjenlyder Uglens Sang —
Da sukked det saa sælsomt i Skoven.

Ræd ilede den Lille over Heden afsted,
Og mangt et gammelt Sagn randt ham i Minde,
Og Stjernerne fremskrede, og Natten led og led,
Men Barnet kunde ikke Vejen finde!
„O svarer mig, I Stjerner, paa Himlens høje Blaa,
I visnede Smaablomster, ak svarer mig I Smaa:
Hvem sukkede saa sælsomt i Skoven?“

Men alle Stjerner taug, og de spæde Blomster med,
Og Taarerne ham nedad Kinden trilled —
Da saa han fjernt en Alfedands — didhen med lette Fjed
Han iled, og i Kredsen han sig stilled;
„O I, som træde Dandsen, paa lyngbevoxen Sti!
O siig mig, skjønne Sødskende! Det vide dog vist I —
Hvem sukkede saa sælsomt i Skoven?“

Og liden Alfedronning, hun hilste ham saa mild
Og tørrede ham Taarerne af Kinden;
„Græd ej Du smukke Lille, fordi Du nys foer vild,
Snart skal Du finde Vejen hjem til Linden;
Men sæt Dig først paa Tuen, i Lyngens tætte Gjem,
Saa skal jeg løse Gaaden, saa skal jeg sige, hvem
Der sukkede saa sælsomt i Skoven.

— Naar Natten træder sagte ud over Land og Sø,
Og Dagens travle Larmen er tilende,
Og Voven gaaer tilhvile i Sivet under Ø,
Og alle Stjernelysene sig tænde;
Da bliver Himmelbuen saa reen og klar og blaa,
Og tyst ud af dens Porte de gode Engle gaae
Og græde Sølvertaarer over Jorden. —

Da speiler sig i Himlen den syndefulde Jord,
Og føler sig saa mørk og saa forkastet;
Den tæller sine Synder — al Løgn og Nev og Mord,
Hvormed i tusind Aar den er belastet.
Da farer Dødens Gysen igjennem Marv og Blod,
Da bede alle Dale og Bjergene gjør Bod,
Da sukker det saa sælsomt i Skoven!'

„Hav Tak Du Alfedronning, Dit Ord jeg glemmer ej,
Nu vandrer jeg mod Hjemmet tryg og rolig —
See hist i Maaneglandsen, jeg skimter klart den Vej,
Der fører lige til min Faders Bolig! —
Farvel I gode Alfer! Farvel I Brødre smaa!
Jeg lover Eder Alle: For min Skyld aldrig saa
Det sukke skal ved Nattetid i Skoven."

Min første Kjærlighed.

„— Ett menlöst, vettlöst, löst begär“.
Vilh. v. Braun.

Dengang da jeg var atten Aar — det kan jeg godt erindre —
da gik jeg længe med en Kval, som Intet kunde lindre;
det var en Sygdom. Hvor den sad det maa Vorherre vide,
men dengang troede jeg bestemt, den sad i venstre Side.
Det var en Sygdom, som endnu er hyppig, og saavidtsom
jeg veed, har Pathologerne erklæret den for smitsom.
Hvordan den kom, hvordan den gik og hvortil den kan føre,
det skal jeg nu fortælle Dem, hvis De har Lyst at høre.

Jeg var en ganske vakker Fyr med friske røde Kinder,
et Skjæg saa fiint som Ferskenduun, to Øjne som Kjærminder,
en dejlig krøllet mørkebrun Toupée, og hertil kommer
en smal, men net Figur paa sex og tredsindstyve Tommer.
I Lærdom var jeg kommen vidt — saavidt som man behøver —
jeg vidste meer end mangen halv- ja heel-studeret Røver:
Jeg kjendte Cæsar, Xenophon, Virgil til Punkt og Prikke,
og havde gjennemlæst Ovid, selv hvor han „læses ikke.“

Af Verdenskundskab havde jeg langt meer end Nogen aner.
Jeg havde slugt tre Skabe med Noveller og Romaner
Hvad Under da, jeg følte mig saa stor og klog som Nogen.
og meget, meget ældre end der stod i Kirkebogen!
Hvad Under, at min Fantasi til Slutning blev saa væver,
at Elmetofte Præstegaard blev mig for lav og snæver.
Jeg følte mig saa venneløs, hvor god man var imod mig:
Min Onkel var en gammel Mand, som ikke ret forstod mig,
min Tante var en ærlig Sjæl med mange skjønne Dyder,
men havde bare Smag for Mad og blot Passion for Gryder;
Og mine tre Cousiner — Ja, de var jo meget rare
og kjønne unge Piger; men de drillede mig bare.
Jeg husker godt en Aftenstund, jeg fulgte med den Ene
hjem over Klinten. Alt var tyst, og vi var ganske ene,
og Maanen titted stor og rund op over Skovens Teppe;
i Bøgen sad et Duepar og kurrede deroppe.
Jeg syntes Hannas Ojne blev saa milde og saa smukke,
jeg syntes ogsaa tydeligt, jeg hørte hende sukke —
og kort og godt: jeg blev lidt rørt og talte nogle ømme,
velalgte Ord om Maaneskin og Sympathi og Drømme;
men midt i Talen fandt jeg dog, at det var bedst at tie;
thi frem af Krattet hoppede Louise og Sophie.
„Ak" — raabte Hanna leende — „hvor I kom ubelejligt!
Nu var just L a b a n bleven øm, det klædte ham saa dejligt!" —
Tænk disse Ord, og dette Navn og al den Spot og Latter,
jeg maatte døje ovenpaa — saa haaber jeg De fatter,
at jeg med et fortørnet Blik gav Pigerne tilkjende,
at nu var al Fortrolighed imellem os tilende.
Og derved var min Tilstand jo betydelig forværret;

thi naar den stakkels Følelse skal sidde indespærret
og mangle Luft, saa varer det ej længe før den skranter
og bliver bleg og daarlig — ret som andre Arrestanter.

Det var i denne Daarligheds- og Bleghedss-Periode
jeg sad en Søndag Morgen ved den lille Bæk, der snoede
sig gjennem Elmetofte Skov — da seer jeg Noget skride
henover Engen — Hvilket Syn! — En Skikkelse i hvide,
florlette Klæder, Schäferhat med Flagreband paa Skyggen,
i Barmen en Fiolbouquet, og Lokker ned ad Ryggen!
Jeg tænkte strax: Er det en Fee? en Alf? — en Elverpige? —
et fiint ætherisk Væsen, som kun gjæster Jorderige? —
Ja ganske rigtigt! — Det var En af mine Sjælsforvante:
en Drømmens, Længslens, Savnets Mø — kort sagt— en
Gouvernante —
en Gouvernante fiin og skjær fra selve Residentsen,
af Alder: sat, af Skabning: net, af Navn: en Frøken Jensen.
Hun var just nylig kommen ud til Strandholm hos Kaptajnen
og skilte sig i Et og Alt fra Pigerne i Egnen;
hun talte Fransk og læste Tydsk og var æstetisk dannet:
Hun kunde alle Ingemanns Romancer Ord til andet,
hun havde denne noble Air, som ej Enhver erhverver,
var lidt fantastisk i sin Dragt og havde svage Nerver,
var dertil høj og bleg, som det sig sømmer en Heltinde,
og — hvad der gjorde Alt complet — hun hed Theodolinde.
Nu gik hun sig en Morgentour i Skovens dunkle Skygge;
hun læste i Tegnér og var just midt i Frithiofs Lykke,
da Stien gjorde Højreom og sneg sig ind bag Hækken,
hun derimod gik ligefrem og kom bestandig Bækken

„Er det en Fee?
en Alf? — en Elverpige? — "

lidt nærmere ved hvert et Skridt, snart fattedes der bare
et eneste, da sprang jeg frem og skreg: „Tag Dem ivare!" —
Hun studsede, hun standsede, hun blegnede og vendte
forfærdet om. Hun takked mig med Skjælven og erkjendte,
at hvis jeg ej var sprunget til, da var hun vandret heden.
Jeg sagde hende ej imod, men rødmede beskeden;
thi Sagen taalte ogsaa godt at sees fra denne Side —
maaskee var Bækken meget dyb, det kunde Ingen vide —
Jo — det er sandt! — der stod en Stork og lo i Egetræet;
han vidste godt, at Vandet gik ham neppe op til Knæet.
Men ligemeget! Naar man først har en Roman for Øie —
lidt mere eller mindre Vand, det regnes ej saa nøje!
At hun var frelst, og frelst af mig, lod sig dog ej bestride,
og derfor tog jeg hendes Ord til Indtægt bona fide;
Jeg følte snart hvordan mit Jeg blev større under Talen —
jeg troer ved Ordet „Redningsmand", det voxed fast en Alen,
og da hun rakte mig sin Haand og bød Farvel — O Himmel!
da tog min Storhed saadan til, at jeg blev ganske svimmel;
en slig Bedrift, en saadan Tak, med Haandtryk, Blik og
Miner —
Jo, det var noget Andet end at pjanke med Cousiner!
Nu fulgte der en dejlig Tid. Vi mødtes — tænk hvor heldigt! —
den næste Dag paa samme Sted (naturligviis tilfældigt!)
og det var mærkeligt, hvortidt vi siden traf hinanden
i Kirken og paa Klinten og i Skoven og ved Stranden —
Saameget veed jeg, at det ej var aftalt — nej bevare's! —
jeg fatted altid halve Ord, saa hele kunde spares.
Desuden var det hellige og rene Sammenkomster;
vi talte kun om Vejr og Vind og Poesi og Blomster,

og lød det ogsaa stundom, som vi talte lidt i Gaader,
saa var det Sprogets Skyld, som kan forstaaes paa flere
Maader.
Kun vore Øjne talte frit, thi Smil og ømme Blikke
er Sager, som den strængeste Censur forbyder ikke —
blandt Slægt og Venner allermindst — og man maa vel
besinde,
at hun bestandig førte Navn af „søsterlig Veninde“.

Men Tiden gik, og Høsten kom. Nu blev der trist i Skoven,
rundtom var Alt uhyggeligt forneden som foroven,
thi Himlen stod i Sørgedragt og Vemodstaarer fældte,
og Jorden var forvandlet til et vaadt, moradsigt Ælte,
og Vejret var saa koldt og raat og kjedeligt og taaget —
endogsaa mit Humeur blev graat: jeg savned altid Noget;
den søsterlige Venlighed forslog ej rigtigt længer,
jeg følte det var ikke den, hvortil et Hjerte trænger;
jeg fandt, at til Fortvivlelse var her de bedste Grunde,
og følgelig fortvivlede jeg strax saa godt, jeg kunde:
Jeg gav mig til at skrive Vers — forfærdelige sorte,
Smaatingester, der hamrede i Takt paa Dødens Porte —
jeg fyldte daglig flere Ark Papir med rimet Jammer
og endeløse Kvaler og uslukkelige Flammer;
jeg ødslede med „O!“ og „Ak!“ og „Hah!“ saa det var
syndigt
og hun — hun læste mine Vers og sukked: „Gud hvor
yndigt!“

Nu havde jeg da digtet mig midt ind paa Elskerbanen;
men Kunsten var at digte sig til Enden af Romanen,

og kjæk jeg rusted mig til Kamp imod det haarde Fatum:
„Forloves eller ogsaa doe!" — var nu mit Ultimatum.
Jeg maatte altsaa frie; men naar? og hvor? See det
var Sagen;
thi Sligt gaaer ikke an til hvert et Klokkeslet paa Dagen,
og hvorsomhelst — nej tvertimod, det er et Vovestykke,
der fordrer extra Lejlighed og ganske extra Lykke.
Imidlertid, det varede knapt otte Dage, førend
jeg syntes baade Lejlighed og Lykke stod for Døren;
thi Hr. Kaptajnen gav et Bal og jeg blev inviteret —
Man kunde ikke tænke sig det bedre arrangeret.

Og Dagen kom, og Timen slog. Langs Dandsesalens Vægge
sad allerede Damerne garnerede i Række.
Det var en Hæk af Tyl og Flor og Pigebørn og Koner;
men midt i Hækken knejste hun som Liljen blandt Pioner.
Nu fløj de brede Dørre op, og Egnens Eleganter
i stive Fadermordere og sorte Bomuldsvanter
og stramme Højtidskjoler, som kom een Gang frem hvert
Halvaar,
steg parviis ind og bukkede med gravitetisk Alvor.
Signalet fra Orchestret lød, den første Vals begyndte,
jeg nærmed mig den Elskede beskedent, men jeg skyndte
mig ikke nok — hun svæved alt i Dandsen med en Anden.
Det var fatalt, men det var dog en Trøst: jeg kjendte
Manden!
Han ligned ikke en Rival og allermindst en farlig:
Hans Dumhed var ubændig og hans Grimhed uforsvarlig;
og nu hans Dands, den var superb — tre Hop i fire Takter!

Forresten hed han Jesper Brock, var Pranger og FERpagter
og havde gjort sig vidt bekjendt som en Alverdens Frier,
der ej fik Kurve stykkeviis, men tog dem i Partier.
En saadan Stakkel skjænkte jeg kun et Par Medynksblikke:
Lad ham kun dandse! — tænkte jeg — det skader mig jo ikke.

Snart tonede den næste Dands, en lystig Gallopade,
jeg sikkred mig den strax, thi jeg var bleven klog af Skade,
og det blev Dands! Vi foer afsted som Tidselfnug i Blæsten —
ja meget meer. Vi foer afsted som Lænkekugler næsten —
Alt maatte vige. Vee Enhver, der standsed os paa Banen!
Vi traadte to Cadetter ned og vælted Capellanen;
han tog en gammel Frøken med, og over Parret faldt der
igjen en Møllerenke og en vægtig Godsforvalter —
men vi blev ved. Vi saae det knapt. Hvor kunde vi vel heller
i slig en Stemning give Agt paa slige Bagateller?
Jeg ændsed hverken Capellan, Forvalter eller Enke,
jeg skyede hverken Vægge eller Borde eller Bænke,
jeg havde hverken Stunder til at tænke eller sandse, —
jeg havde nok at gjøre med at elske og at dandse.

Men selv de bedste Dandsere maae af og til pausere,
og da min Dame hvisked: „Tak, nu kan jeg ikke mere!" —
saa standsed vi. Nu var det Tid at sige nogle smukke,
dybtfølte Ord; men det slog fejl. Jeg kunde bare sukke,
halvandet Ord ad Gangen frem, og det med megen Stammen
og Hjertebanken, thi Gallop og Elskov slog sig sammen
til min Veltalenheds Ruin, og da jeg nødig vilde

forvandle Hjertets Sprog til Brøk, saa tav jeg ganske stille
mens Gallopaden varede, og ødsled hele Tiden
med Blik og Suk, men sparede Erklæringen til siden.

Omsider da mit Ideal kom til at sidde over,
begyndte jeg at fatte Mod. Nu er det bedst Du vover
et Hovedangreb, tænkte jeg og Stormen var besluttet,
jeg nærmed mig, og — Munden gik i Baglaas paa Minutet.
Det var som Skjæbnen vilde reent mit Frieri forpurre;
thi hvert et Ord blev siddende i Halsen som en Burre,
og skjøndt jeg brugte baade Ord og Blikke i Forening,
saa svarte hun bestandig, at hun ej forstod min Mening.
Dermed var min Lyrik fallit, og skjøndt det var modbydeligt
for et poetisk Sind som mit at tale reent og tydeligt,
saa maatte jeg tilsidst deran, jeg maatte overvinde
min Aversion. Jeg sukked dybt: „Velan Theodolinde!
viid, at jeg el…" — Men troer De vel, at jeg fik udtalt
Ordet? —
Nej, vips sprang Hr. Kaptajnen til, man skulde gaae til
Bordet,
og nu tog han min Donna med — jeg raste, kan De tænke;
thi ak, jeg fik i hendes Sted den tykke Møllerenke!

Ved Bordet var jeg mørk. Min Harm var ej saa let forvunden.
Grumt bed jeg i det halve Ord, der ej slap ud af Munden,
og grumt jeg hævned mig paa ham, der havde hemmet Ordet:
Kaptajnens Rødviin flød som Blod i Strømme over Bordet.
Først vælted jeg mit eget Glas og strax derpaa min Enkes;
men saadan gaaer det altid: Naar en heftig Elsker krænkes,

„Da rinder flux den røde Strøm henover hviden Tilje" —
forresten vil jeg tilstaae, at det skete ej med Vilje.
Man lo og skjæmtede imens, men Latteren og Skjæmtet
forsvandt imidlertid medeet. Kaptajnen havde klemtet
med Kniven paa sit fulde Glas — vi fyldte vore tomme
og vented med Begjærlighed paa Det, der skulde komme.
Nu kom en Tale høj og bred om Kjærlighedens Nytte,
om Ægteskabets Salighed og om en Bueskytte,
som hed Cupido, og var blind og om en Mængde Andet,
som jeg har glemt, Altsammen smukt og smagfuldt sam-
menblandet;
dog var det Talens sidste Ord, der gjemte Qvintessentsen:
En Skaal for de Forlovede — Hr. Brock og Frøken Jensen.

Det var for mig som Jerichos Trompeter lod sig høre,
det var som skralded Dommedags-Basunen i mit Øre.
Jeg svimlede. Forlovet — hun! — I Himlens høje Magter!
Forlovet — hun — mit Ideal — og det med en Forpagter! —
Jeg troede Synet slog mig fejl, jeg tvivled paa min Hørelse.
jeg frygted hun var bragt saa vidt ved Troldom og Forgjørelse;
men hun var nok saa kry og glad — ja, uden mindste Gene
hun kyssed ham til Tak for Mad. Det var en prægtig Scene!

Jeg havde nok. Jeg styrted hjem. Jeg var forraadt, bedraget
og skjændig holdt for Nar, men nu var min Beslutning taget:
Jeg vilde døe. Jeg tænkte først at skyde mig for Panden;
men skjøndt Methoden var probat, traf dog mit Valg en anden:
Jeg gik tilsengs. Mit Forsæt var at *sørge* mig tildøde.

Men sælsomt nok! Jeg vaagnede ved næste Morgenrøde
aldeles rask. Min Tilstand var mig næsten uforklarlig:
Min Puls var let, min Kind var rød, min Appetit forsvarlig.
Dog blev jeg rolig liggende og vented Dødens Komme;
men da den ikke meldte sig, skjøndt tredje Dag var omme,
saa blev jeg vred, stod op og svor at leve trods min Smerte —
jeg svor at leve trods det Slag, der havde knust mit Hjerte,
og trods mit Tab, og trods Enhver af Dem, der havde voldt det —
jeg svor at leve... og De seer: Til Dato har jeg holdt det.

Steenbruddet.

Ich selber sann oft Nacht und Tag,
und wieder Tag und Nacht,
so wundersamen Dingen nach;
doch hab' ich nichts erdacht! —
Bürger.

I.

Jeg sad en herlig Sommerkveld og kjeded mig fortrinligt —
jeg taaler meget — men tilsidst blev det mig altfor pinligt
derinde i den kvalme Sal iblandt de mange Tanter.
Det surrede af Æsthetik fra alle fire Kanter:
Lord Byron, Shakspeare, Fru Carlén og Eugen Sue med Flere
blev recenseret undereet — da kunde jeg ej mere! —
Jeg tog min Hat og min Cigar, og gav mig ud paa Vandring —
at kjede sig alene var dog altid lidt Forandring.

Jeg valgte just en eensom Sti opover Fjeldets Toppe.
henad det gamle Steenbrud til; der er saa smukt deroppe,

og mellem Skiferblokkene er der saa mange Huler,
hvor altslags natligt Spøgeri sig sky for Lyset skjuler.
Og paa den største Klippes Top, hvor Uglen boer og Glenten,
jeg klavrede behændigt op, og satte mig ved Skrænten.
Men nede mellem Klipperne sig mange Stier snoede
i Kløfterne, og rundtomkring de grønne Birke groede,
og Klippens Vægge dannede saa mangt et lille Kammer,
belyst af et fordægtigt Skin fra Maanens blege Flammer.
Alt var saa tyst. Da syntes mig, jeg hørte Nogen tale —
Jeg tog ej fejl. Ved Klippens Fod, i en af disse Sale
der stod et Par Forelskede saa kjærligt hos hinanden;
Nysgjerrigt lænede jeg mig udover Klipperanden,
og fik — jeg kan ej nægte det — et heelt uventet Skue:
det var vor unge, smukke Præst — men mon det var hans Frue? —
Hvorfor mon Ægteparret her sin Elskov vilde skjule?
Det fik man let at høre, om man lyttede en Smule —
og Fristelsen blev mig for stor: Jeg lukked ej mit Øre;
og det var Skam, skjøndt knapt jeg troer, at det er Synd at høre.
„Kom Sara! Sæt Dig kun hos mig!" saa hvidsked Han dernede —
„Henover Klippesædet her vil jeg min Kappe brede!"
Hun satte sig. Han tog et Kys, saa to, saa tre, saa flere —
jeg talte ikke efter, men jeg kan dog trygt parere,
at hundrede, ja flere vist, han roved Rosenmunden —
Da kom en Nysen paa mig — Htist! Og Parret var forsvunden!

II.

Rundtom det kjære Kaffebord sad Søstre og Veninder,
Gudinden Famas hele Corps indviede Præstinder.
Det var en rigtig Offerfest, der her blev celebreret;
thi her blev digtet, her blev talt, og her blev profeteret;
der var — jeg troer, den hele Flok staaer endnu for mit
Minde —
først Byens kjære Tante, som den ypperste Præstinde,
saa fire unge Fruer „af de strengeste Principer" —
ret smukke, men — Bevares vel! — urørlige som Klipper;
saa trende Vestalinder, som man uden just at lyve
i Alder kunde anslaae til Lidt over „Sex og Tyve";
endvidere Novicerne, som overvare Festen,
fem haabefulde Pigebørn — og hertil kommer Resten:
En Doctor og en Pensionist, Gudindens to Poeter,
og sluttelig — jeg selv tilsidst — en Saul iblandt Profeter.
Om Offer man ved denne Fest behøved ej at lede;
man offred sans façon Enhver, der ikke var tilstede.
Men værst af Alle gik det dog en stakkels lille Pige;
om hende vidste Hver og En de værste Ting at sige.
Hun var: forfængelig, coquet og snerpet og spidsfindig,
extravagant og affecteert og yderlig letsindig;
og hendes Rygte, meente man, var i den største Fare —

„jeg mindes
vi har et Steenbrud tæt herved!"

Jeg meente just det Samme selv, og søgte at forsvare
det stakkels Barn. Jeg fordrede Beviserne i Sagen,
og det var Det, man ventede paa, thi nu kom Alt for Dagen,
Alt hvad „Man siger" og „Man troer" og Alt hvad „Man
vil vide",
Beviser, som en Advocat umuligt kan bestride.
Desuden var hun brødefuld, det tilstaaer jeg oprigtig —
thi hun var ung, og hun var smuk, og hun var uforsigtig.
Jeg synes derfor, bedre var at flye, end ilde fægte,
og jeg gav tabt, skjøndt nødig nok — det kan jeg ikke nægte.
„Ja hun er et forlorent Barn — det har hun været længe";
saa sukked Tante, „men vi bør ej være altfor strenge!"
„Jo!" svared Fruerne; thi de var strenge allesammen,
og Vestalinderne i Chor istemte strax et Amen.
„Naa," sagde jeg, „saa er hun dømt, den arme Synderinde!
Nu fattes kun den første Steen; men hvor er den
at finde?"

Det var et ubesindigt Ord og anbragt meget ilde.
Jeg angrede det ogsaa strax, men da var det for silde;
thi hele det vestalske Chor forsikkred mig i Vrede,
at, skjøndt de kjendte Skriftens Ord, de havde den tilrede!
Især var Frøken Sara streng: „Den Steen man sagtens
findes,
det har sandfærdig ingen Nød!" „Nej," svared jeg, „jeg
mindes,
vi har et Steenbrud tæt herved!" Men, som af Lynet truffet,
hun segnede paa Stolen ned, forvirret og forbluffet.
Alt Blod som ved et Trylleslag foer op i hendes Kinder,

og ligesaadan gik det med de andre Vestalinder,
de smaa Novicer — ja saagar de dydige Matroner,
de bleve Alle i et Nu saa røde som Pioner.
Den strenge Dommertone blev til en forvirret Stammen —
det var som Ordet „Steenbrud" flux forstened Allesammen.
Tænk Allesammen, Store, Smaa, blev saa mærkværdig
taufe! —
Ja, jeg har ofte grublet paa den Rødmen og den Pause.
See, Frøken Saras Rødmen kan jeg nok forstaae; men
Restens —
Nej, det gaaer over min Forstand og sikkert ind i —
Præstens.

Espebladet.

Men, vel at mærke: „Jeg"
er ingenlunde mig.
(Avis aux lectrices).

I Haven under Espen hist i det dunkle Krat
jeg sad ved Hendes Side en dejlig Sommernat.
Syrenerne i Klynger imellem Løvet hang,
men Purpurrosen drømte endnu i Knoppens Tvang,
den svulmede derinde saa elskovsfuld og varm
med alle Vaarens Længsler i sin trinde Jomfrubarm.
Den skjelmske Zephyr svinged sig i den stille Luft;
snart tumled han beruset i Havens Blomsterduft,
snart over Søens Flade han lystigt dandsed hen,
snart mellem Espens Blade han hviskede igjen.
Jeg kan ej oversætte hans Ord i noget Sprog,
men hvad han hvisked gjætte I Elskende jo dog!
Fra Skoven i det Fjerne lød Nattergalens Kluk,
og hele Jorden aanded saa vellystfuldt et Suk.
— Men bag Jasminens Grene, i Ly for Maanens Skin,
vi sadde ganske ene, i Skumring hyllet ind.
Der stod en lille Mosbænk i Labyrinthens Skjød,
den havde Plads til Trende og var som Duun saa blød.

Og Hun, hvor var hun yndig! Hun var kun atten Aar,
hun svulmed just som Rosen i den drømmende Vaar,
med Barnets hele Uskyld og Qvindens hele Ild.
Og hvor hun var hengiven og kjærlig og mild;
de silkebløde Arme omkring min Skulder laae;
halvt drømmende tillukked hun Ojets dunkle Blaae.
Hvad sagde dette bristende Blik? Jeg veed det ej.
Men hvad endog det sagde, saa var det intet Nej.
Ha, hvor min Læbe brændte, hvor banked hendes Barm!
Hvert Kys en Flamme tændte. Hun bæved i min Arm.
— Da faldt et Blad til Jorden fra Espetræets Top.
Og som en Rædselstorden dets Raslen jog os op.

* * *

Jeg gjemmer Bladet troligt, jeg har det endnu her
blandt mine Elskovsminder. Hvergang jeg paa det seer,
saa tænker jeg paa Hende. Ak ja! Nu er hun gift.
Hun er nok Præstekone etsteds i Viborg-Stift.
Men Han, den gode Pastor, han veed nok neppe hvad
han skylder dette lille adrette Espeblad.

Vildsporet.

But a laughing woman with two black eyes
Is the worsest devil of all.
Shakespeare.

I den tavse Skov, i den dybe Dal
løber en Sti, hvor Bækken
risler i Kløften, kølig og sval,
beskygget af Ellehækken.
Den Sti er saa smuk, den lokker Enhver
med en Magt, som er uforklarlig;
men har Du Din Fred og Din Lykke kjær,
saa følg den ej— den er farlig.

Jeg har fulgt den selv, jeg har fulgt den tidt,
baade tidligt og silde,
Fod for Fod og med ilende Skridt,
baade i Storm og i Stille.
Om end Midnattens Mulm dækker Himmel og Jord,
for mig kan det Stien ej spærre;
som det rygende Sneefog bortvifter hvert Spor,
jeg finder den altid — desværre!

Det var ifjor Sanct Albani Dag,
jeg vandrede just fra Bakken
ned gjennem Skoven i Ro og Mag
med Bøssen hængt over Nakken;
Solen skinnede, Himlen var blaa,
Varmen zittred i Luften,
rundtom blomstred Convaller smaa,
jeg blev næsten beruset af Duften.

Alt var saa underligt tyst: der sang
ikke en Fugl i Skoven,
ikke et Vindpust leged engang
blandt de dunede Blade foroven.
I Sommerens Solskin, i Middagens Ro,
laa Alt som i salig Slummer,
og jeg selv var saa ung, saa fri og saa fro,
jeg kjendte ej Kval eller Kummer.

Men ret som jeg vanked, saae jeg en Sti
bugte sig inde i Skyggen,
og greben af Tusmørkets Trylleri
vendte jeg Lyset Ryggen.
Jeg fulgte Stien og agted ej paa,
hvor hurtig Dagen kan lide,
først langt om længe jeg standsed og saae,
det var ved Aftenstide.

Da aanded den snævre Sti sig medeet,
og hegnet af skovklædte Høje

laa der den yndigste lille Plet,
man kunde see for sit Øje.
Hvo havde vel her sit eenlige Hjem? —
Bag Guldregn, Syren og Jasminer
titted en Hytte skalkagtig frem
fra de brogede Blomstergardiner.

Paa Bænken udenfor Hyttens Dør
sad den dejligste Kvinde;
aldrig jeg saae hendes Lige før
eller senere nogensinde.
Forgyldt af Solen var Blomst og Blad,
i Glød stod Himmelens Bue,
men Intet straaled som hun, der sad
i Aftenens Purpurlue.

I Skovens Tykning stirred hun ind
og skyggede Øjet med Armen,
dunkelt glødede den brune Kind,
yppigt svulmede Barmen,
rige kulsorte Lokker faldt
ned over de trinde Skuldre:
Det var en fristende Kvindegestalt,
en mørk, bedaarende Huldre.

Nu blev hun mig vaer, og med smilende Mund
hun hilste: „God Aften, Hr. Jæger!"
Hun bad mig tøve og hvile en Stund,
og hented et bredfuldt Bæger

berusende Mjød; med ungdommeligt Mod
tømte jeg det til Bunden —
da var det, som om der gik Ild i mit Blod;
den Drik har jeg aldrig forvunden.

Jeg kunde ej mere mig selv forstaae,
ej følge en Tanke tilende;
hver Attraa fra Hjertets mørkeste Vraa
steg frem og drog mig til hende.
Jeg greb hendes Haand, den bløde Arm
om min Skulder jeg dristig bøjed,
til mit Bryst jeg trykked den glødende Barm —
da saae hun mig dybt i Øjet.

Og som Brudeblus gjennem Lokkernes Nat
vildt hendes Blikke flammed;
jeg syntes mit Hjerte smeltede brat,
jeg svimled og sittred og stammed;
men snildt hun snoede sig bort og lo:
„Hr. Jæger, lad af at jage!
I er kommen paa Vildspor ikveld, kan jeg troe.
Skynd Jer at vende tilbage!"

Paa Vildspor var jeg; men baade Fod,
Tanke og Vilje var hildet,
og jo længer jeg tøved, jo længer jeg stod,
jo værre blev jeg forvildet.
Jeg bød hende Hjerte, og Haand og Tro
og mit Liv og Alt, hvad jeg ejed;

men jo mere jeg loved, jo mere hun lo —
for lidt mine Løfter vejed.

„Haand og Hjerte og Tro — Ej ej,
hvor den Tale er fiin og fager! —
svarte hun kjækt — men hvad skulde jeg
med slige dejlige Sager?
Naar først man bliver af Elskov kjed,
er Troskab til liden Nytte —
Den Elsker, der vinder min Kjærlighed,
skal Intet give ibytte."

Det var ifjor Sanct Albani Dag —
Aar og Dag er nu svundet.
Ak! — Endnu er mit Haab kun Bedrag,
endnu har jeg Intet vundet.
Dog sælsomt hvisked hun sidste Gang:
„Min Elskov kan hurtig komme;
men bliver Dig Længslens Tid for lang,
saa fly kun før den er omme!"

Var det en Spøg? Jeg veed det ej,
men det var grumt om hun spøgte!
Bort fra sin Sjæl, sit eget Jeg
mægter jo Ingen at flygte,
og min Sjæl og mit Hjerte har hun besat,
hun ruger derinde som Dragen
i flammende Drømme den mørke Nat
og i glødende Tanker om Dagen.

„Min Elskov kan komme!" — saa lød hendes Ord.
Gjerne jeg lader mig gjække:
Kunde hun elske mig — Himmel og Jord!
Jeg forsagede glad Eder begge,
og elsker jeg haabløst — ved Alt hvad jeg leed! —
jeg foretrækker min Vaande
for Kvindens sædvanlige Kjærlighed,
den tamme, blege og blonde.

Maaskee var det ikke fra Himlen hun fik
den Magt, som min Hu betvinger;
men fløj en Engel forbi hendes Blik,
han sved sine hvide Vinger —
maaskee er jeg hildet i Mørkets Garn
og tæres af Dybets Flamme;
men var hun ogsaa et Nattens Barn —
min Elskov blev dog den samme!

Iaften venter hun mig maaskee —
Alt nærmer sig Midnatsstunden,
vildt fyger i Stormen den knittrende Snee,
baade Spor og Sti er forsvunden;
men jeg maa derud; hun hviskede sidst:
„Min Elskov kan hurtigt komme" —
Lad det storme og fyge! Jeg aner forvist:
Snart Længselens Tid er omme!

Guldvægten.

(Efter et engelsk Motiv.)

Ved Vægten sad den rige Mand, det var en Mønt han ejed,
det var en fattig Enkes Guld, det sidste Guld hun vejed,

„Din Mønt har ej sin fulde Vægt! Hvis ikke jeg skal tage
imod den for dens halve Værd, saa tag den her tilbage."

Men Enken stammer bedende med taareblændet Øje:
„Ak Herre! Vej den om igjen, og regn det ej saa nøje."

„Saa see da selv: den er for let — det hjelper ej Du klynker!"
Han vejer den paany — men see: Fuldvægtig Skaalen synker.

Ja Skaalen sank. Den rige Mand forundrede sig saare. —
Han aned ej at Mønten blev fuldvægtig ved — en Taare.

Bønnerne.

Det var saa stille paa Havet,
Søen var blank som et Spejl —
der laae vel hundrede Skibe
derude med slappe Sejl.

Der laae vel hundrede Snekker,
som agted sig hver sin Vej,
de ventede alle paa Medbør,
men Vinden rørte sig ej.

Og Bønner stege mod Himlen
paa Engelsk, Dansk og Latin.
De hundrede Skippere bade
om Vind; men Enhver om sin.

De bad om en strygende Kuling,
ret af den lystige Slags,
og knurrede saa paa Vorherre,
der ikke bønhørte dem strax.

De Daarer! Havde han hørt dem,
saa vilde i samme Stund
de hundrede Vinde nedhvirvlet
dem alle til Havsens Bund.

Den største Konst.

Jeg vilde forbedre Verden engang —
Jeg lærte Enhver, som var i Trang
hvorledes han kunde fortjene sit Brød
og undgaae Kummer, og Jammer og Nød;
jeg lærte de Kæmpende Midler, hvorved
de kunde vinde Forsoning og Fred;
jeg lærte den vilde, heftige Mand,
hvordan man kan dæmpe sin Vredes Brand;
jeg lærte de Fejlende, Store og Smaa,
hvorledes de skulde til Maalet naae —
og jeg havde Held overalt paa Færden.
Jeg prækede vistnok aldeles omsonst,
men jeg havde sikkert forbedret Alverden,
hvis jeg havde kunnet een eneste Konst —

en Konst, som kun synes saa simpel og lille —
Jeg kunde ej lære de Godtfolk: at ville.

Derfor har jeg opgivet Sagen. Jeg troer
den Konst er endogsaa Vorherre for stor.
Selv Verdens Skabelse, maa vi erindre,
som Konst betragtet er meget mindre,
thi dertil havde han Ordet: „Bliv!" —
Den „ville" har sletintet Imperativ!

Hvordan Caveline gjorde sin Lykke.

(En kjøbenhavnsk Romance).

Det var en Aften paa Tivoli
endnu i Carstensens Dage,
der skulde være Fyrværkeri,
og det var netop tilbage;
vi stod og vented paa Herligheden,
da kom en Byge, og hele Glæden
blev strax til Vand.

Og Regnen strømmede ned fra Sky,
der blev en Jammer at høre;
min Hat var blegrød og ganske ny,
tænk blot — Hvad skulde jeg gjøre!
Og skilt fra Tante jeg blev i Vrimlen,
da kom en Herre, som sendt fra Himlen,
med Paraply.

Han var jo fremmed, men Herregud!
man veed at Nød bryder Love.
Han saa saa god og saa ærlig ud,
og Noget maa man jo vove,
og Den, der kjender de røde Hatte,
hvor lidt de taale, kan sagtens fatte,
at jeg blev glad.

Han sagde: „Jomfru, det er saa vaadt!"
Jeg svarte kort: „Ja det er'et."
Han sagde: „Undskyld, jeg mener blot
at De faaer Tøjet fordær'et —
men maa jeg laane Dem Paraplyen,
saa kan De dog komme tør til Byen.
Tillader De!"

Men strax at takke, det syntes jeg
var ikke rigtig anstændigt,
og derfor svarte jeg ogsaa Nej,
saalænge det var nødvendigt;
men saa forsikkred han, at vi ha'de
just begge hjemme i samme Gade —
tænk, hvilket Held!

Paa Vejen talte vi op og ned;
om Vejret først det sig drejed,
men siden blev det om Kjærlighed,
og om saa gruelig meget;
og da saa efter den Passiar vi
kom hjem til Porten, saa, ja saa var' vi
Forlovede.

En sørgelig Kjærlighedsvise
om
Peer og Maren.

(Taber ikke ved at synges i sjællandsk Dialekt.)

Og hør nu gode Venner, om I vil gi'e en Pægl,
en Vise skal jeg synge Jer om Maren og mig selv,
om hvordan hun med List
mig daared og tilsidst
forlod mig for Hans Jensen, den skjændige Gardist.

Det var i Syvogførre, jeg skulde til Session;
men, da Sergeanten havde faa't Maal af min Person,
saa sa'e den Officeer,
som sad ved Bordet: „Peer,
gaa hjem og bliv lidt større, Du er kun ni Kvarteer!"

Og Knøsene fra Sognet, de grinte hver og een,
for de var nu saa stolte af deres lange Been;
jeg taalte deres Spot
Og svarede dem blot:
Man siger, at det Store er ikke altid godt.

Men Sognefogdens Maren, det var nu, kan jeg troe,
den nydeligste Pige, der kan gaae i et Par Sko;
hun var saa skjær og reen —
jeg kjender ikke Een
med saadan et Par Øjne og saadan et Par Been.

Og jeg gik hen og sagde: „Skjøn Jomfru favr og fiin,
siig: lyster Dig at være Allerkjæresten min?"
Men tænk saa, hvad der skeer!
Hun svarer: „Lille Peer,
jeg kan dog ikke nøjes med en Mand paa ni Kvarteer."

Men netop Aaret efter blev Tydsken desperat,
og Hver, som havde Højden, han blev taget til Soldat.
See, da blev jeg nok kry,
stak Næsen højt i Sky,
for nu var jeg den eneste Ungkarl i vor By.

Og alle vore Piger, de skifted Sind og Hu,
de løb og smisked for mig, saa det rigtig var en Gru.
For det er engang saa,
at naar de ej kan faae
de Store — aa, saa holder de saa meget af de Smaa.

Saa var det samme Sommer, vi gik og vendte Hø
paa Engene i Krattet ved Sengeløse Sø,
just som jeg sad og drak
og spiste i en Stak,
saa kom der En og sagde: „Singott" — og jeg sa'e: „Tak!"

„ Lille Peer,
jeg tænker dog du seer,
at jeg har faaet dit Nummer — husk jeg er tolv Kvarteer!"

Og det var netop Maren; hun kom og slog sig ned
i Høet lige ved mig, og saa vidste jeg Besked.
Jeg blev saa kisteglad,
og før vi skiltes ad,
saa var vi blevne Kjærester i Stakken, hvor vi sad.

Og nu gik Alting herligt, saalænge der var Krig;
men dengang vi fik Stilstand, saa var min Fred forbi.
Soldaterne kom hjem,
og det var ligefrem,
at der blev gjort et Gilde for slige Folk som dem.

Men Maren og Gardisten, de dandsed hver en Dands,
saa jeg tilsidst blev vred og sa'e: Nej stop, min gode Hans!
Han svarte: „Lille Peer,
jeg tænker dog, Du seer,
at jeg har faaet Dit Nummer — husk, jeg er tolv Kvarteer!"

See, saadan var min Vandring paa Kjærlighedens Sti!
Nu løfter jeg paa Hatten — for min Vise er forbi.
Jeg ønsker blot Enhver,
som har en Pige kjær,
Gud fri ham for Gardister! — Jeg siger ikke meer.

En ny Kjærlighedsvise

om den dydige Mette og den pæne Herremand.

(Synges i sjællandsk Dialect.)

Kom nu og lad sætte os Allesammen ned,
Saa synger jeg om Mette og saa om Kjærlighed,
Om hvordan hun haandtered en fornem Ungersvend
Og hvordan de skal ha' det, de pæne Herremænd.

See: Hun var Bondepige, og han var Herremand,
Men ellers var hun lige saa gjæv og god, som han.
Han gjorde Nar ad hende, og hun ad ham igjen,
Og saadan skal de ha' det, de pæne Herremænd.

Han sagde: „Søde Mette, om Du gaaer hjem med mig,
Saa kan Du aldrig gjætte, hvad Godt jeg har til Dig."
Hun svarte: „Ja, om Præsten vil følge mig derhen,
For man tør inte troe dem, de pæne Herremænd."

„Aa", sa'e han, „hvorfor ska' vi nu byde ham til Gjæst?
Vil Du som jeg, saa ka' vi holde Brøllup uden Præst!"
Men Mette sa': „Aa rejs Han . . ." — Ja, nu har jeg
glemt hvorhen,
Og saadan skal de svares, de pæne Herremænd.

Men Junkeren var tradsig, han rejste ej som sagt.
Han blev blot meer kurradsig og tog et Kys med Magt.
Men lige med det Samme fik han En med venstre Hand,
Saa det svop' og smald' og kladsk' i den pæne Herremand.

Det Svar var just det rette! med Taarer i sit Qværk
Han sagde: „Søde Mette, din Dyd er stor og stærk!
Mit Hjerte staaer i Flamme, mine Øren staae i Brand,
Vil Du ha' mig, naa saa ta' mig til Din pæne Ægtemand."

Det kunde Mette bru'e, det var en anden Snak:
„Vil Han ha' mig til Frue, ja saa skal Han ha' Tak.
Vil Han elske mig oprigtig, skal jeg elske Ham igjen,
Jeg har altid holdt saa meget af de pæne Herremænd."

Saa holdt de deres Brøllup, Sikket Gilde — Hilledød!
De drak otte Tønder Øl op og en Mængde Viin og Mjød.
Saa blev Mette gjort til Frue blot for det, hun ga' ham D e n,
Jo, saadan skal de ha' det, de pæne Herremænd!

En ny Vise

om **Ole Pedersen Smed**, hvorledes han levede og døde m. m.

En Vise vil jeg kvæde om gamle Ole Smed,
Enhver til Trøst og Glæde og Ingen til Fortred.
Hvad Manden har bedrevet, det er just ikke stort,
Men Visen, jeg har skrevet, er ogsaa simpelt gjort.

Hans Moder, hun hed Dorthe, hans Fader hed Peer Smed;
Han er nok død og borte, og det er hun nok med.
Om Oles første Færden er grumme Lidt bekjendt,
Men, han kom nok til Verden som andre Folk omtrent.

Det gik ham først lidt ilde i Skolen, thi han saa:
Den megen Lærdom vilde ej rigtig bide paa;
Men tabte han vel Modet? Nej — Ole han var tryg! —
Hvad ej han fik i Ho'det, det fik han paa sin Ryg.

At blive confirmeret, var ej saa let en Konst,
Derpaa han speculered et Par Aarstid omsonst;
Men, hvordan det nu kom sig, saa slap han frem en Dag,
Thi Præsten han var om sig — det gjaldt et Vognbeslag!

I Røg og Sod og Sværte, med Sved og Slæb og Slid
Sit Haandværk nu han lærte — og det tog megen Tid,
før Ole han forstod'et. Det veed jo nok Enhver:
Den Konst at træffe Ho'det paa Sømmet er saa svær.

Og da det var paatide, han skulde gifte sig,
Saa gik han hen og fri'de, men Maren gav ham Nej;
Dog siden — saadan gaaer'et — blev hun ham huld og tro
Og fik et Barn om Aaret, ja sommetider to.

Saa levede de Begge i mange, mange Aar,
Luunt sad han mellem Vægge, tilfreds med sine Kaar;
Og mens nu gode Tider med onde vexled om,
Saa døde han omsider af bare Alderdom.

Han leved fromt og stille, med Verden holdt han Fred:
Alt, hvad de Andre vilde, det vilde Ole med. —
Tænk, hvor han kunde drevet det vidt med den Forstand! —
Guds Død! Han havde blevet en prægtig Rigsdagsmand!

En ny Vise

om hvorlunde Hr. Madsen rejste bort og kom hjem igjen.

Sjunges omtrent som Capt. August von Smithens Vise og klinger vel til alle Instrumenter, især til Punscheglas.

:,:Herr Madsen :,: det var en fiffig Fyr
til Lyst og til Trøst og til Fryd og til Gammen,
skal jeg nu fortælle Jer Allesammen
:,: hvorledes :,: han drog paa Eventyr.

:,: Her gik han :,: og var i slet Humeur,
hans niende Kjæreste havde faa't Nykker
og giftet sig med en afskyelig Brygger —
:,: og det maa :,: dog kaldes en Malheur.

:,: Og ærgret :,: han blev hvert Øjeblik.
Ja, knap det begyndte at dages, førend
hans Nykkere trommed Reveille paa Døren —
:,: og det er :,: slet ingen rar Musik.

|: Hans Hjemkomst :| see den var nu galant!

:,: En Morgen :,: han sad og drak Thee —
da sprang han iveiret og slog sig for Panden
og væltede Maskinen og Koppen og Kanden
:,: og raabte :,: „Der fik jeg en Idee! —

:,: I tre Aar :,: jeg gik som Volontair! —
den Stilling er jeg nu forskrækkelig kjed af,
og Lønnen — den skal man just ej blive fed af —
:,: Jeg troer jeg :,: vil være Millionair!"

:,: Saa drog han :,: til Californien.
Derovre i Floderne laa han og pjadsked
og graved og roded og skylled og vasked
:,: i tre Aar :,: før han kom hjem igjen.

:,: Der fandt han :,: en Pokkers Mængde Guld,
det Meste var rigtignok Smaasand og Stumper,
men dóg var der ogsaa forsvarlige Klumper,
:,: og hver Dag :,: han fik sin Pose fuld.!

:,: Hans Hjemkomst :,: see den var nu galant!
Han sad i en Droschke med fire Furer,
Frakke af Sølv og forgyldte Burer.
:,: og Knapper :,: af bare Diamant.

:,: En Kone :,: han havde ogsaa faa't,
til tolv Millioner — og meer — var hun Ejer.
og saa var hun sort som en Skorsteensfejer.
:,: Forresten :,: det klædte hende godt.

:,: To Sønner :,: han førte ogsaa med,
— Se Mutter var kulsort, og hvid var jo Fatter,
og derfor var Børnene ogsaa Mulatter —
:,: men det kom :,: jo ikke Nogen ved.

:,: Til Gilde :,: han bad den halve Stad;
og Rigsdagens Mænd, Magistrat og Borgmester,
og Bispen og tolv af de pæneste Præster,
:,: holdt Taler :,: mens de ved Bordet sad.

:,: Tracteret :,: der blev med Viin og Punsch
og Gjæsterne maatte hans Lykke prise
og En af dem lavede denne Vise
:,: og drak saa :,: Hr. Madsens Skaal tilbunds.

Kjærlighedsminderne.

(Tildeels efter Castelli.)

Jeg har her i Pulten et hemmeligt Lukke,
der gjemmer saamangen en kostelig Skat!
Det gjemmer et Minde fra hver af de smukke
elskværdige Piger, som har mig forladt —
Det er et Slags Skatkammer, som De maaskee
kan have besønderlig godt af at see.

Det Skrivetøj der har min lille Veninde
Augusta mig skjænket til Julepræsent.
Det staaer mig saa tydeligt endnu i Minde:
jeg brugte det første og eneste Gang
just selvsamme Nytaar — da Svaret jeg skrev
paa lille Augustas Opsigelsesbrev.

Her har jeg en Lok til Erindring om Line —
Jeg klipped den selv af det mørkbrune Haar,
imedens hun skjændte med truende Mine —
Ak, hvorfor hun skjændte, først nu jeg forstaaer;

thi dersom hver Elsker en lignende tog
de mørkbrune Lokker ej længe forslog.

Den Ring her om Laura mig sørgeligt minder —
Et Evighedsbilled! — Betragt det engang:
en Slange, som rundt i en Cirkel sig vinder —
O Evighed, Du var kun tre Uger lang!
Men nu kan jeg godt Symboliken forstaae —
Hun vidste bestandigt at snoe sig, den Smaa!

Det Tørklæde med de broderede Ender
den skjønne Lisette en Aften mig gav.
Jeg fik det i Spøg, men med Suk jeg bekjender:
for Alvor jeg engang fik Nytte deraf —
Jeg tørred saamænd mine Ojne derpaa,
dengang, jeg i Lieutenantens Favn hende saa!

See her et Portrait af den yndige Jette —
See blot hvilke Ojne — see blot hvilken Mund!
Det skjænkede hun mig den smukke Brunette,
kort efter Forlovelsens salige Stund.
Det ligner grandgiveligt — Tvivl om De vil!
Grossereren har Originalen dertil.

Her har jeg fra Hanna en Pakke af Breve;
den brænder endnu i min Haand, som en Glød;
her sværger hun højt: Kun for mig vil hun leve,
kun mig vil hun elske i Liv og i Død.
De selvsamme Løfter i dette jeg saa —
kun saa jeg en anden Adresse derpaa!

Og her er en Haandfuld af lignende Sager
fra Stine og Mine og Trine og Fleer.
Jeg kunde maaskee have Aarsag til Klager;
dog klager jeg aldrig! Ak nej, som De seer,
endnu jeg bestandig er Pigernes Ven;
Men det tager Tid, før jeg troer dem igjen.

Noahs Belønning.

(Frit efter Kopisch.)

Da Noah ud af Skuden gik,
et grumme stort Besøg han fik:
Der kom en Engel til hans Ark
og sagde: „Hør, Hr. Patriark!
har De et Ønske, saa siig til —
De kan forlange, hvad De vil.“

Da svared' Noah: „Reent ud sagt:
Lidt flaut har Vandet altid smagt;
og med min Tørst var det forbi,
da Pakket druknede deri.
Min Bøn er derfor ganske kort:
Skaf mig lidt Vaadt af bedre Sort.“

Og Englen havde heldigviis
En Nøgle med til Paradis,
derfra han hented' Noah strax
en Ranke af den bedste Slags,
og lærte ham ihast, hvordan
man bli'er en dygtig Viingaardsmand.

Nu tog Hr. Patriarken fat:
Han planted' baade Dag og Nat,
han bygged' sig en Kjælderhal
og gjorde Tønder uden Tal —
Snart Arken blev med Kjøl og Top
til Tøndestaver hugget op.

Og Noah var en hellig Mand:
Han smagte aldrig mere Vand.
Nej, til Guds Ære Gubben sad
og drak af Vinen Fad paa Fad
endnu tre fire hundred Aar,
før man ham lagde paa sin Baar.

See, derfor siger jeg med Grund,
at Druesaft er god og sund,
og dernæst, at en hellig Mand
bør aldrig spæde Viin med Vand.
Thi Vandet er profant, fordi
Alt Pakket druknede deri.

To Gjenboer.

(Couplet-Cyklus.)

I.

Han — til sin Ven.

Min Jura vil ej smage
mig ret i disse Dage;
jeg kan ej foretage
mig Nogenting, min Ven!
Jeg drømmer, og jeg driver,
jeg sværmer, og jeg skriver
en Mængde Vers og river
dem strax itu igjen.
Den halve Dag jeg sidder her
ved Vindvet tyst og seer og seer
bestandig paa den samme Plet
og dog jeg seer mig aldrig træt.

Og hvad har vel forjaget
min Fred og foraarsaget,

at jeg er saa betaget
i dette gule Sted?
Derover deserterer
min Tanke, der grasserer
mit Haab, og der logerer
mit stakkels Hjerte med.
Der boer min Glæde og min Kval
tilvenstre der, paa anden Sal,
hvor Hyacinthen staaer i Flor —
See der! Ak, det er der, hun boer!

Der sidder hun saa stille!
Hvor hun er sød og lille,
hvor hendes Blik er milde,
hvor barnligt hendes Sind!
Hvor pusler hun dog yndigt! —
Men hvad? — Det er jo syndigt:
Hun knytter nok saa kyndigt
Et Næt af Silkespind.
Ak, hvad behøver hun et Næt? —
Hun fanger Hjerter uden det!
Men see nu Haanden — see hvor let.
Nej see, hvor væver og adret!

Hvor hendes Kinder gløde!
Hun rødmer ved sin Brøde;
thi ved vort første Møde
hun stjal min Ro og Fred —

nu staaer jeg ør og svimmel
og blind i Livets Brimmel;
jeg glemmer Jord og Himmel
og corpus juris med.
Men Du? — hvordan? — Du svimler ej?
Du bliver knapt begejstret? — Nej,
man er dog en lyksalig Een,
naar man er gjort af Stok og Steen!

II.

Hun — til sin Veninde.

Kom, Laura, kom og sæt Dig ned,
og giv mig lidt Forklaring!
Du er fornuftig, og jeg veed,
Du har en Deel Erfaring.
Du er forlovet og forstaaer
vel sagtens baade Et og Andet,
men jeg er neppe sexten Aar
og nylig kommen ind fra Landet.

Jeg veed ej, hvad der fejler mig —
det er mig uforklarligt —
og derfor vil jeg spørge Dig,
om det er noget Farligt.

Al Fred og Ro har mig forladt —
Ja Laura, har Du vel hørt Magen:
jeg sover ej den hele Nat
og drømmer næsten hele Dagen.

Mit Hjerte kan jeg mindst forstaae:
saa sælsomt det sig hæver.
Men hvorfor mon det banker saa,
og hvorfor mon det bæver?
Forgjæves spørger jeg det ad,
Det slaaer og slaaer af alle Kræfter.
Det sukker, men veed ej for hvad,
det længes, men veed ej hvorefter.

Men Laura dog! Hvor kan Du lee?
Jeg er, ved Gud, saa daarlig!
Giv mig et Raad! Du kan dog see,
at Sagen er alvorlig.
Maaskee Du hjelper en Bekjendt
foruden mig, hvis Du kan raade —
det er en stakkels ung Student:
Han har det just paa samme Maade.

III.

Han — paa Ballet.

Jo, jo, det er herligt at komme paa Bal —
men næste Gang bliver jeg hjemme!
Den dejlige Aften iaften, den skal
jeg ikke saa hurtigt forglemme.
Knap Længslen jeg kued,
hver Time jeg talte,
til Kjerterne lued,
og Tonerne kaldte,
og inderlig salig, med blussende Kind
og bankende Hjerte jeg traadte herind.
Jeg var jo saa nær ved min skjønneste Drøm:
Snart skulde jeg med hende glide
beruset i Hvirvel paa Tonernes Strøm.
Jo, jo — Jeg fik Andet at vide!

Da Hun traadte ind, blev jeg reent consterneert,
og før jeg kom ret til at sandse,
var hun i det første Minut engageert
til ti eller elleve Dandse.
Der sad jeg og bæved
af Smerte og Harme,
imedens hun svæved
i fremmede Arme.
Jeg bandede Valsen, men dog gik især
den rædsomme Polka=Mazurka mig nær.

Tilsidst sprang jeg op for at prøve, om ej
hun vilde „den Tolvte“ mig skjænke —
Jeg synes min Bøn var beskeden — men Nej!
Selv derpaa er ikke at tænke.

Omkring hendes Stol er der sluttet Quarré.
Hvad nytter det vel om jeg stormer?
Sletintet! — Jeg faaer hende neppe at see
for Spidskjoler og Uniformer.
Selv Herrer fra Skolen
og Herrer fra Disken
sig flokke om Stolen
med Sukken og Hviſken,
hver halvvoxen Laban, hver halvgammel Laps
forsamler sig der for at coure omkaps.
Farvel Tryllerinde! Jaften jeg tør
ej vove at friste min Lykke;
men tro mig, Du Skjønne, jeg veed hvad jeg gjør:
Nu dandser jeg blot med de Stygge!

IV.

Hun — Dagen efter.

Ak Laura, Laura nu først seer
og kjender jeg min Nød!
Nu er der ingen Frelse meer —
Gud give jeg var død!

Ja det er min Bestemmelse,
at jeg vil døe af Græmmelse.
Det kan ej staae
ret længe paa;
med slig en Sorg kan man kun gaae
en Maaned — ja en Uge blot;
det føler jeg saa godt.

Og Skylden er ej min. Jeg kan
forsikkre Dig: Jeg veed
ej naar og heller ej hvordan
han vandt min Kjærlighed.
Jeg veed kun, at han listede
saalænge, til jeg mistede
min Hjertefred
og Hjertet med,
og nu, nu dandser han afsted
og leer ad al min Kval og Nød —
Gud give jeg var død!

Igaftes var vi begge To
paa Ballet, som Du veed —
Ak Laura! Du kan ikke troe,
hvor frygteligt jeg led!
Han valsede og tourede
og førte op og courede
og mored sig,
men dandsed ej

saameget som en Tour med mig.
Ak ja, jeg føler det saa vel:
Jeg græmmer mig ihjel!

V.

Begge To — et Par Aar senere.

Han.

Jeg husker saa nøje, som det var igaar,
den Dag, da jeg fik Dit Ja;
jeg troer, om jeg ogsaa blev hundrede Aar,
jeg glemte den ikke endda.
Ti Gange bestemt tog jeg Hatten frem,
og satte den atter hen,
ti Gange jeg aabned min Dør paaklem
og lukked den strax igjen.
Paa Trappen min Frygt fik Bugt med mit Mod.

Hun.

Den Frygt var da reent overflødig!

Han.

En halv Timestid i Porten jeg stod. —

Hun.

Det havde Du ikke havt nødig!

Han.

Og her ved Din Dør jeg standsed med Skræk —

Hun.

Det var ikke heller nødvendigt!

Han.

Og saa kom Ami for at jage mig væk —

Hun.

Den stygge Ami! Det var skjændigt!

Begge.

Ja der har Ingen lidt som vi,
det maa Enhver erkjende —
men nu er Sorgens Tid forbi,
og Glæden tager aldrig Ende!

Hun.

Jeg husker saa godt, da Du traadte herind —
jeg sad her i Krogen med Taare paa Kind,
og skjulte mit Ansigt ved Rammen.

Han.

Og jeg bød „Godmorgen!" skjøndt Klokken var fem,
og det var det eneste Ord, jeg fik frem
jeg syntes, min Mund var syet sammen.

Hun.

Men Tante, som hjalp og trøsted Enhver,
fik Talen igang om Vind og om Vejr,

Han.

Og saa blev vi interessante.
Og da hun tilsidst blev overcomplet,
saa gik hun sin Vej — hvor det var honnet!

Hun.

Ja vist, det var nobelt af Tante!

Han.

Og saa sagde Du ...

Hun.

Jeg be'er! Det var Dig —
Du sagde ...

Han.

Nej nu
erindrer jeg mig
det Hele aldeles fuldstændigt:
Du spurgte ...

Hun.

Ak nej,
jeg tav, og jeg troer
vi vexlede ej
et eneste Ord.

Han.

Det var ikke heller nødvendigt!

Begge.

Nej, Bryst til Bryst
og Mund til Mund
vi sank saa tyst
i samme Stund

Først længe efter vovede
vi endelig at skrifte —
og saa blev vi forlovede
:/: — Ak, hvem der nu var gifte!! — :/:

Præludium

Kom, her
Enhver
som Skjæmtesang vil høre;
Frygt ej
at jeg
skal fylde Eders Øre
med Triller og med høje Spring —
Jeg synger Smaating blot;
de store musikalske Ting,
de gaae saa sjeldent godt.
Yndige Damer! Gjør mig kun den Ære
at tage Plads — Det kan De gjøre trygt!
At jeg ej synger smukt, det kan vel være,
men jeg skal ikke synge noget Stygt!
Kom hid,
og sid
Hr. Pastor ved min Side!
Ej skal
Moral
og Tro det Mindste lide.

Jeg skal ej dadle noget Godt,
ej plette noget Reent.
Mit Skjæmt er aldrig bitter Spot —
det er ej ilde meent!

Om Kamp
og Damp,
om Bomber og Granater,
om Flag
og Slag
og tappre Landsoldater,
om Sejrens Fryd og Ærens Dag
jeg tier stille; thi
engang var Det en Modesag —
men nu er det forbi!

Psalmer og fromme aandelige Sange
klinge jo smukt — især til Orgelspil —
Gjerne jeg synger dem, men jeg er bange
at ej min Stemme passer ret dertil.

Nej hør
saa før
paa nogle simple Viser,
lidt Fjas
og Spads,
maaskee et Par Betiser.
En halv Snees Sange gaaer vel an? —
Jeg synger altsaa ni;
thi — tag tiltakke om De kan! —
den første er forbi.

Paa Fredag.

Hele Verden kalder
Barndomstiden skjøn og blid —
Hu, den Barnealder
er en rædsom Tid!
Bøger, Lectier, Skolegang,
Præk og Skjænd og Tvang —
Gud skee Lov! Jeg veed da,
at det snart en Ende faaer,
thi paa næste Fredag
er jeg fjorten Aar.

Kan der tænkes værre
Plage end at høre paa,
at en voxen Herre
kalder En: den Smaa''?
Ja, der er saagar endnu
dem, der sige: „Du"!
Sligt er jeg nu kjed af,

og, ved Gud, det siger jeg:
længer end til Fredag
taaler jeg det ej.

Andre conversere
jeg faaer aldrig talt et Ord,
og jeg veed dog Mere,
end de Fleste troer.
Vil jeg stundom tale med,
har jeg strax Fortred —
Synes De maaskee da
ikke det er Tyranni?
Men lad gaae! paa Fredag
saa er det forbi.

Tænk, jeg var i Vinter
paa et Bal og klædt i Blaat.
og min Dragt var splinter-
ny og sad saa godt.
Men der inclineerte ej
fleer end Tre for mig!
Gud, hvor blev jeg vred, da
det var Drenge alle Tre —
Men pas paa! Paa Fredag
skal De bare see.

Til min Søster Dorthe
gjør jo alle Herrer Cour,

og naar hun er borte,
hvem staaer saa for Tour?
Tiden løber — tænk hvor rart:
Paaske kommer snart!
Jo vi skal da vel see da
Frøknen, som i Kirken staaer!
Gud skee Lov, paa Fredag
er jeg fjorten Aar!

„Saadan kan det gaae!"

Ak, Frøken, hvor dog Tiden
kan fare sælsomt frem!
Det er kun fem Aar siden,
jeg rejste fra mit Hjem —
da leged De med Dukker
og hed endnu den Smaa —
De gik med Mammelukker
og Spencer paa.
Nu møder mig i Hjemmet
en Dame fiin og fremmed,
sin Barndoms bedste Ven
hun kjender knap igjen.

Ja d'engang var vi Venner —
da fik jeg Skjænd — ak ja!
De spæde, hvide Hænder
gav mig saagar Dada.
Jeg husker jo saa godt, at
vi hed det unge Par —
jeg troer endog saa smaat, at
vi Kjærester var —

og det maae vi vel være
endnu; thi — paa min Ære! —
til Opslag kom det ej.
imellem Dem og mig.

Hvad seer jeg? Deres Blikke
formørknes ved min Skjæmt. —
Ak, Frøken, tro dog ikke,
at det var meent saa slemt!
Ved første Glimt af Ringen
paa Deres Haand jeg seer:
for mig er her nok ingen
Forhaabringer meer.
De bøjer Deres Hoved —
ja vist: De er forlovet!
See saadan kan det gaae:
jeg er just ligesaa!

Den jeg venter paa.

Siig mig, hvis De ellers kan,
hvordan jeg skal faae en Mand,
som er net —
det er slet
ikke saa aldeles let!
Vistnok har jeg havt en Flok
Friere; men — sælsomt nok! —
Alle, som
hidtil kom,
syntes jeg kun daarligt om,
Der var ikke Een, der saae
ud som Den, jeg vented paa.
Hans Gestalt
har jeg alt
tænkt mig — saadan halvt om halvt.

Ja, jeg skal beskrive Dem
hans Person og give Dem
et complet
ligt Portrait.

Ak, det falder mig saa let,
altid for mit Blik han staaer:
høi og rank, med kulsort Haar,
kjæk Profil,
trodsigt Smiil,
Næsen lidt i romersk Stiil,
hvælvet Pande, stolt og fri,
Øjne med Melancholi,
Poesi,
Sværmeri
og en heel Deel Andet i

Mandigt Væsen, mandig Gang,
og en Røst som Harpeklang;
fra hans Mund
strømmer kun
Viid og Lune hver en Stund;
men forresten troer jeg ej,
har er nogen Engel — nej,
Gud skee Lov!
han har dog
ogsaa Fejl til Huusbehov:
snart er han saa grum og mørk,
vild og hidsig, som en Tyrk,
snart saa tam,
som et Lam,
derpaa kan De kjende ham,

Møder De paa Deres Vei
slig en Mand, saa glem mig ej;
men maaskee
De kan see
baade een og to og tre;
gjør mig saa en eneste
lille bitte Tjeneste:
Spørg blot hver
En især,
om han er Miljonær,
Gi'er saa Nogen „Ja" til Svar,
saa er hele Sagen klar,
Resten maa
gjerne gaae,
han er Den, jeg venter paa.

Fætter-Jeremiade.

Ak, ingen Mennesker — nej ingen Dyr —
 Paa vor velsignede Klode
Træller som jeg ulykfalige Fyr:
 Jeg er aldeles marode!
Skjøndt jeg først gaaer i mit nittende Aar,
 Livet mig plager og trætter;
Thi fra min Fødsel var Skjæbnen mig haard:
 Jeg kom til Verden — som Fætter,

Jeg har Cousiner — en græsselig Flok! —
 Ingen kan have en større.
To eller tre var mig mere en nok —
 Og jeg har henimod fyrre!
Fire Louiser, fem Liser og tre
 Juller og Janer og Jetter
Raabe, saasnart jeg blot lader mig see:
 „Fætter!" og „Fætter"! og „Fætter!"

Der skal jeg hjælpe og der give Raad,
 Der skrive op og beregne,
Der holde Silke og der kjøbe Traad,
 Der er et Mønster at tegne,

Der skal jeg hente — jeg veed ikke hvem —
Der skal jeg synge Duetter,
Der laane Bøger og der følge hjem;
Thi, overalt er jeg Fætter!

Nu skal jeg fare Alverden omkring —
Først skal jeg ud paa Glaciet —
Derpaa til Mitchel og derpaa til Bing,
Derpaa til Kalkbrænderiet;
Saa til Fru Jensen paa Amagerbro,
Saa til Nyhavn og — Potz Wetter! —
Jeg skal til Jernbanen før Klokken to!
Ak, jeg elendige Fætter!

Mig har de Ret til at sende afsted,
Naar og hvorhen det forlanges;
Mig stakkels Skrog coquettere de med,
Hvergang en Anden skal fanges! —
Trøster i Nød og Reserve paa Bal,
Postbud for ømme Billeder! — ...
Jeg gaaer i Hundene, dersom jeg skal
Endnu et Aar være Fætter.

De gyldne Dage.

Ak, mindes Du endnu de glade Dage,
da vi som Byens skjønne Aander skred
fra Mini og til Pleisch og saa tilbage,
bestandig Østergade op og ned.
Da havde hver en Dag sin egen Plage, —
Den Dag imorgen kom jo Ingen ved!
Nej, ned til Verden fra Cafeens Ruder
man smilte saligt som Olympens Guder.

Man leved flot og leved ugeneret,
var hjemme paa ethvert Conditori;
midt i Parquettet var man stationeret,
og man var Abonnent paa Tivoli,
og ude paa Alleenberg studered
man stadigt Folkelivets Poesi,
og saa hver Søndag gik det for det meste
til Bellevue paa Hippodromens Heste,

Ja hvor vi drevе! Vi havde ristnok bragt det
saa vidt som Guders Ætlinge kan naae.
Og de Philistre — hvor vi dem foragted,
hvor dybt vi ned paa deres Travlhed saae:

Dog deres Døttre naadigt vi betragted,
med ømme Blik husvaled vi de Smaa.
Et saadant Blik det maatte flux besvares,
vi var elskværdige — Ja Gud bevares!

I os man saa to sande Cavallerer,
paa vore Handsker fandtes ingen Plet;
vi havde Skjæg, som Gardeofficerer,
og saa en Gjæld — Jo den var ganske net!
Jeg troer saamænd endnu der existerer
en lille Rest, ifald jeg husker ret!
Kun den og saa vort „Non" staaer nu tilbage
fra hine gyldne, lykkelige Dage!

I Gallop.

Kom Du herhen
til mig, min Ven!
Her kan vi observere
det hele Bal;
i Krogen skal
ej Sværmen os genere.
Her kan vi sidde luunt og godt
og skumle over Stort og Smaat,
nu spiller just Orchestret op:
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

Langs Væggen her
i Række seer
man Byens fagre Piger.
Ej sandt? — Her var
en smuk Bazar,
ifald man nu var Frier.
See Skuldre, Arme — Herregud,
hvor net det Alt er stillet ud! —
Og rivende det gaaer. Hop, Hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

See nu kun til
et lystigt Spil!
See, hvor der concurreres!
Blondinen hist
det gjælder vist —
Ja, hun skal engageres.
Hun halter lidt; men Bagatel!
Med tyve Tusind gaaer det vel. —
Der seer Du, hvor det gaaer: Hop, hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

Den Cavalleer,
som hist Du seer —
Han med de mørke Miner —
paa dette Bal
kun dandse skal
med Tanter og Cousiner,
Ak, ingen Rigsdag kan befrie
ham for det fæle Hoveri.
Han maa, han skal deran — Hop, hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop;

Der svinge To
omkring — Jo, jo!
Det er en Mand i Staten,
heel alvorsfuld
og godt ved Huld —
fem Alen i Qvadraten.

Og Damen der — Nej Hilledød!
hvor varm og rød og snørt og sød!
Plads, Plads! for Himlens Skyld! Hop, hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

Hør, siig mig nu,
begriber Du,
hvorfor de Godtfolk slide
og slæbe saa,
og svede saa —
og det ved Midnatstide? —
„Min Bedste, bryd Dig ej om Sligt!
Du er jo gift, og Du har Gigt —
Lad dem kan dandse. Hop, hop, hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

Visen om „den lillebitte Mand“.

(Urtext til nogle og tyve Varianter.)

Lad Andre kun synge om Alt, hvad der er stort,
jeg synger om det Smaa, det har endnu Ingen gjort.
Ja synge vil jeg lige
saa længe, som jeg kan:
lyksalig er den Pige,
som faaer en lille Mand,
en lillebitte Mand, en ganske lille Mand,
en ganske lillebittebittebittebitte Mand.

Fra Verden blev skabt, og til Verden skal forgaae
var alle Vengler store, og alle Engle smaa,
og op i Himmerige
de Smaa kun komme kan,
see derfor til, min Pige,
at faae en lille Mand.

I Krigen den Store til Garden bliver sendt,
den Lille bliver hjemme ved sin Kones Regiment.

Ham kalder ingen Krige
bort fra sin Ægtestand,
nej, klogest gjør den Pige,
som ta'er en lille Mand.

At kysse de Store, kan man jo neppe naae,
og hvergang der skal kysses, paa Tæerne at staae,
det er just ej saa lige;
nej tro mig om I kan —
fornuftigst er den Pige,
der ta'er en lille Mand.

Hvor dejligt at kjæle for slig en lille En,
at kalde ham sit „Lam" og sit „lille Hønsebeen"!
Betænk, hvad det vil sige,
og dersom det gaaer an —
saa skynd Dig blot, min Pige!
at faae en lille Mand,
en lillebitte Mand, en ganske lille Mand,
en ganske lillebittebittebittebitte Mand.

Før og nu.

Man hører megen Snak og Sang
om Kæmper nufortiden:
nej, Kæmper havde vi engang,
men — det er længesiden!
Nu er man dannet, pæn og tam
og fiin — jo finere jo bedre! —
Ja, det er reent ud sagt en Skam,
hvor lidt vi ligne vore Fædre.

De havde ikke Snørliv paa,
som Helte nuomstunder.
De gik med Staaltraadspaletot
og Kobbervest derunder.
Da saae man aldrig nogen Mand
med sværtet Skjæg og brændte Lokker.
Han bar en Hat af Malm — saadan
som en af vore Kirkeklokker.

Da drak man ej af Fingerbøl
Liqueur og vandet Toddy;

i Hornet skummed Mjød og Øl,
man drak og skjænked flot i.
Man sang og drak og drak og sang
og gav sig hen til alskens Daarskab;
blev fuld og gik Bersærkergang,
og knak hinandens Hals for Morskab.

Nu spiser man sig sjelden mæt,
man taler blot og klinker;
da fik man Hestecottelet,
og ferske Bjørneskinker,
Da vidste man at holde Skik
paa Talere i Gildehallen:
hvis Nogen gjorde Brøvl, saa fik
han strax et Skinkebeen i Skallen.

Ja, stolt var vore Fædres Liv
og herlig deres Bane;
de plyndrede for Tidsfordriv
og slog ihjel af Vane,
og, naar de rejste ud fra Nord,
saa kastede Alverdens Præster
sig flux paa Knæ og sang i Chor:
„Gud fri os vel for slige Gjæster!"

Dog — mine Venner! — ogsaa vi
har Kraft til Kæmpeværker.

Jeg føler det: herindeni
er vi bestemt Bersærker!
Lad derfor hele Verden see,
hvor højt vi Kæmpekraften hædre —
Kom, lad os tømme en Kop Thee
til Ære for de tappre Fædre!

Verden og jeg.

Det er mig uforklarligt, hvad
der gaaer af Præstemanden;
bestandig præker han om Had
til Verden og til Fanden.
Mod dem han lægger, hvor han kan,
sit fromme Had for Dagen,
og desuagtet kjender han
dem blot „von Hörensagen".

Men jeg har nu Principer, jeg,
som ingen Præken rokker:
Jeg hader aldrig Nogen — ej
engang den sølle Pokker.
Jeg veed, hvor lidt det er bevendt
hvad Peer og Povel prater,
og tænker: Han er vel omtrent
som andre Advocater.

Og hade Verden kan jeg ej,
Nej, tvertimod bekjender
jeg ligefrem, at den og jeg
er gamle gode Venner;
den har jo vistnok sine Fejl,
og de kan være store,
men naar vi see os ret i Spejl,
saa har vi ogsaa vore.

Den er en Smule malitiøs,
og sommetider har den
saagar en lille Skrue løs,
men — det er som man ta'er den.
Det kan bevises meget let:
Hvis vi og vore Fædre
blot altid havde handlet ret,
saa var den meget bedre.

Mig har den ofte drillet, men
er det en Grund til Fjendskab?
Nej, naar jeg driller den igjen
er det af pure Venskab.
Dens Nykker og dens Luner ta'er
jeg mig bestandig rolig,
og vil den gjøre sig til Nar,
saa hjelper jeg den trolig.

Ja mangt et Puds i Stort og Smaat
har vi hinanden spillet;
men volde den en Taare blot,
det har jeg aldrig villet.
Min Mening er, at salig Knud
har Ret til Punkt og Prikke:
„Kan vi ej lee dens Galskab ud —
Bort græde vi den ikke!“

Nej Verden leve — var den nok
saa skrøbelig og syndig!
Dens Børn er dog en morsom Flok,
og Jorden — den er yndig!
Og har vort hele Liv endog
lidt mindre Lys end Skygge —
saa: Skaal for Verden! — Den er dog
Vorherres Mesterstykke!

Vrøvlet leve!

„En Løgnerede er vor Jord!"
Det er der sagt paa Prent,
og Ingen har endnu bevist,
at det var ufortjent.
Jeg dømmer noget mildere
om denne kjære Jord;
men den er slemt befængt med Vrøvl —
See, det er mine Ord.

Vi komme ej i Verden frem
med al vor Kløgt og Konst;
forstaae vi ej at gjøre Vrøvl,
vor Stræben er omsonst;
men kan man denne Konst tilgavns,
og saa har lidt Forstand,
saa kan man vrøvle sig til Alt,
saagar til Rigsdagsmand.

I Brøvl udtømmer man sin Kval,
i Brøvl sin Sjælefryd;
og Brøvl er Verdens halve Last,
og næsten al dens Dyd.
Dens Kamp og dens Begejstring med
er Brøvl og Brøvl igjen,
og den moderne Kjærlighed,
hvad siger De om den?

Det er en reen Umulighed
for Brøvlet at gaae fri.
Man vrøvles mod sin Vilje ind
i Livets Brøvleri;
men da nu Verden ikke kan
foruden Brøvl bestaae:
Saa: Leve Brøvlet! — Jeg vil ej,
at Verden skal forgaae.

Konstnervise.

Saa fylder nu Glasset til bredfuldt Maal
og tømmer det lige til Bunden;
det gjælder en Skaal, og en rimelig Skaal —
Den er nok vor egen igrunden! —
En Skaal for Konstneren — Ja, min Tro;
han kunde gjerne fortjene to!

Han fortsætter daglig med Held her paa Jord
de himmelske Guders Functioner.
Han lever som Skaber — han skaber med Ord
og Former og Farver og Toner;
ja, hvad der er mere: han retter kjækt
hvad Guderne ikke har gjort correct.

Hver Drøm kan han fængsle med magiske Baand;
hver Tanke han Legem kan give;
han vækker de Døde, og han giver dem Aand,
(tidt meer end de havde ilive!)
Ja, stundom han gjør, paa Prophetens Viis,
en Studiereise til Paradiis.

Lad Ingen fortælle, hans Kaar ere smaa!
de mægtigste Aander ham tjene;
Fra Syd og til Nord hans Besiddelser gaae;
thi Skjønheden er hans Domaine —
Og hvor er en Konge af Himlens Gunst
saa fri som en Søn af den frie Konst?

Af Guld og af Titler han føler ej Savn,
han har jo sin Rigdom i Tanken:
og kommende Slægter skal mindes hans Navn,
Hvor lidt det end gjælder i Banken.
At samle Contanter er ej hans Fag —
Det bliver de Herrer Philistres Sag!

Gid derfor han leve som Konstner tilgavns,
Begejstret og sorgløs og sikker
Imod Philistæas og med Kjøbenhavns
Moderne Critiker og Cliqver;
Og vinder han Rigdom og Rang — Nu ja,
Han leve! Han leve, som Konstner endda!

Ved Bægeret.

Af Svig og Vold belejret
det gamle Danmark stod,
men herligt har det sejret
ved sine Sønners Mod.
Ja højt skal Sangen runge:
Det lever, det bestaaer,
det er endnu det unge
trods tusind svundne Aar.

Og ingen Plet fordunkler
Det gamle Helteskjold,
saa blankt endnu det funkler,
som i den svundne Old.
End blev man ingen Rænker
i Danmarks Hjerter vaer
og aldrig Baand og Lænker
de danske Løver bar.

Lad Ørnene sig svinge
med Harm i Syd og Øst!
Da skal ej Landet tvinge,
ej døve Havets Røst,

de skal ej Vinger brede
ud over Belt og Sund,
de skal ej bygge Rede
i Danmarks Bøgelund!

Nej, ingen Magt skal røve
den frie grønne Vang,
og intet Skraal skal døve
den gamle Kæmpesang,
saalænge Solens Lue
bestraaler Hav og Jord,
og fast paa Himlens Bue
vor Stjerne staaer i Nord!

Vaaren er kommen!

Isen er brusten, Strømmen og Voven
knuste dens Lænker med trodsende Magt,
Vaaren er kommen, Engen og Skoven
kaste nu Trældommens falmede Dragt.
Frit aander hele den unge Natur —
Jeg sidder fangen bag Gitter og Muur!
Jeg maa ud af den kvalme, den døsige Ro
i det skimlede Fædrenebo,
jeg maa ud for at lufte det støvede Sind
i den friske, foryngnede Vind,
jeg maa ud i det Frie, at Solen kan tøe
mine stivnede Aarer paany,
jeg vil elske og favnes og leve og døe,
førend Vaaren og Ungdommen flye.

Frit over Sletten Vaarvinden svæver,
søger i fremmede Skove et Ly,
Fuglen fra Reden livsfro sig hæver
op mod den solklare, straalende Sky.
Puppen er kastet, fra Blad og til Blad
flagrer den spraglede Psyche saa glad —

Der er Frihed i Verden, og Verden er stor,
fuld af Glæde fra Syd og til Nord.
Jeg maa ud, jeg maa frem uden Ro, uden Rast;
kun en Snegl til sit Huus kan groe fast.
Jeg maa tumle mig lidt paa den brusende Strøm,
med dens Magt vil jeg prøve en Dyst.
Nu er Tiden ej mere til Dvale og Drøm —
der er vaagnet en Vaar i mit Bryst.

Bølgerne bruse, skummende hvide
bryde de Havfladens mørkeblaae Spejl,
stolt mod det Fjerne Snekkerne skride
henover Dybet med bugnende Sejl —
Ja, jeg maa med paa den lystige Fart!
Ankret er kappet, og Skibet er klart.
Ud i Verden paa Livets det oprørte Hav!
Lad kun Malstrømmen aabne sin Grav —
Skal min Snekke end knuses i Brændingens Favn,
det er bedre, end muldne i Havn!
Ja lad Snekken kun slynges af Storm og af Sø,
snart mod Dybet og snart imod Sky —
jeg vil kæmpe og elske, og leve og døe,
førend Vaaren og Ungdommen flye!

Roserne.

Røde Rose! — Fra det friske Grønne
luer Du uskyldig elskovsvarm!
Ubevidst Din Duft Du, Underskjønne,
vinker til Din trinde, aabne Barm.
Jordisk Ynde, Glæde, Elskov trone
i Dit Purpurskjær med Tryllemagt;
selv den demantsmykte Fyrstekrone
straaler ej, som Du, i livfuld Pragt!

Hvide Rose! — Du bag Løvet smiler
himmelreen, vemodig til mig ned!
Drøm og Uskyld i Dit Bæger hviler
fjernt fra Jordens Lyst og Larm i Fred.
Ej med Farvepragt Du Blikket daarer,
ej for Jorden aabner Du Din Knop,
nej mod Himlen, gjennem Duggens Taarer,
duftende Du hæver Øjet op!

Engang Du om Hendes Lokker vunden,
gav mit tabse Suk et saligt Svar·

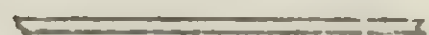
sødt jeg drømte, Drømmen 'er forsvunden,
men for Mindet end den straaler klar.
Hulde Rose! — Du mit Bryst skal smykke,
trylle Mindet frem af Glemslens Hav;
Du har skabt min Vaar, min Drøm, min Lykke —
Du skal ene pryde deres Grav!

Svanen.

Imod Vesten, hvor de spæde Bølger
rødmende sig brede ud,
hvor i rosenstrø'de Seng sig dølger
Himlens Dronning, Oceanets Brud,
Svanen tavs henover Havet iler,
stræber mat sit fjerne Maal at naae.
Ak, ved Bølgens Favn alt Solen hviler,
Haabet synker i det kolde Blaae!

Længe Svanen skred mod Lysets Stjerne,
vilde hvile i dens Ild —
altid lued Solen i det Fjerne,
lige fjern, men lige skjøn og mild.
Aldrig Svanen sang sin Lyst, sin Smerte,
stedse stum den svæved henad Sø,
naar den aabner sit bespændte Hjerte,
med sin sidste Tone, maa den døe.

Solen sank. Nu fylder haabløs Længsel
Svanens pandserdækte Bryst.
Alle Toner svulme, fra sit Fængsel
iler Sang og Sjæl mod fjerne Kyst,
og det stolte Hoved langsomt dukker
ned i Havets dybe, dunkle Blaae.
Kolde Bølge! Siig hvorfor Du sukker —
kunde Du vel Svanens Sang forstaae?

Feldtjægeren.

Jeg saa ham om Morgenen ude i Skoven
saa ung og saa smuk og saa glad og forvoven.
Der sang han omkap med de Fugle paa Kviste
saa lystig en Vise — Ak, det var den sidste!

Jeg saa ham om Middagen nede ved Dammen;
der gik vi i Krattet og talede sammen.
Han bad om et Kys, og han hviſked med Liste:
„Det kunde jo hænde, at det blev det sidste!"

Jeg saa ham paa Marken om Aftenen siden;
der laa han i Græsset saa bleg efter Striden,
Snart saa jeg de tindrende Øjne at briste,
dog hilste han mig med et Smil — med det sidste.

Og siden i Nætterne mørke og lange
jeg saa ham idrømme vel tusinde Gange.
Først der har jeg sagt ham, hvad aldrig han vidste:
at han var den Første, og bliver den Sidste.

Sang i Kirken.

ved en blind Invalids Bryllup.

Vær hilset her i Kirkens Hal I Tvende
paa Kjærlighedens store Højtidsdag.
Vær hilset her, hvor Striden tager Ende,
hvor Fredens Psalme ender Krigens Brag!
Vær hilset her, hvor Brudekrandsen lønner
den Kjærlighed, der frem til Maalet stred!
Vær hilset her, hvor alle Kampens Sønner
skal finde Jordens Hvile, Himlens Fred!

Da, unge Brudgom! sidst Du Dagen skued,
var det en Højtid for det vilde Mod.
Den Sol, som over Slagets Rædsler lued,
forsvandt for Dig — den slukkedes i Blod,
og for Dit Øje skjulte Nattens Vinge,
den grønne Jord og Himlens klare Blaae,
Du Solens Lys i Offer maatte bringe
det Land, hvor første Gang Du Lyset saa.

I Dag en anden Højtid er oprunden,
en Fredens Fest i Kirkens milde Ly.

Det vorder atter Lys — af Midnatsstunden
Guds Kjærlighed nu skaber Morgengry.
Den Brud, Du her skal af hans Haand modtage,
et Lys Dig vorde i Dit stille Hjem,
Din lange Nat hun skjænke skjønne Dage,
til Solen hisset atter bryder frem!

Prolog
til
en dramatisk Aftenunderholdning,
(muligviis anvendelig endnu en Gang ved lignende Lejlighed).

Beneficianten har Ordet.

Ifølge Skik og Brug De kunde vente,
at jeg til Hilsen bragte en Prolog,
som i et rørende, poetisk Sprog
fortalte Dem: „hvor varmt mit Hjerte brændte,
hvor dybt, hvor skjælvende jeg selv erkjendte:
at hvilke Billeder endog jeg tog,
saa var der ingen — ingen, som forslog
selv til den allersimpleste Beskrivelse
af al den Fryd, den Frygt og den Henrivelse,
hvoraf jeg just i denne Stund besjæles . . ."
og saa fremdeles —
Men Det har De nu hørt saa mange Gange
og reentud sagt: Jeg er en Smule bange
for at begynde i den høje Stil;
thi her skal ingen Taarestrømme flyde,
lidt Skjæmt og Sang er Alt, hvad vi kan byde
og som vort bedste Bifald vil vi tyde
en munter Latter og et venligt Smil,

Jeg tager derfor Sagen overtvers:
Jeg sparer de højtidelige Vers
og bringer Dem en ganske ny Prolog
paa simpelt og gemytligt Hverdagssprog —
Gid De nu Alle maatte synes om'en!
Den er kun selvgjort — maa De huske paa —
og meget kort; men ærlig meent som faa.
Den lyder saa:

Godaften og Velkommen!

Til en norsk Skandinav.

(Christiania i Maj 1849.)

Min ædle Ridder! For Guds Skyld styr
Din skandinaviske Iver!
Det hjælper dog ej mine Landsmænd et Gran,
hvor vakkert endogsaa Du skriver.

Hvis jeg var Normand, som Du, min Ven,
Saa vilde jeg først og fremmest
bevise, at Tydsken igrunden har Ret —
Da slipper man Striden nemmest.

Saa gjorde jo nylig en Storthingsmand,
og det just en af de ægte,
Ideen er ganske fortrinlig — det kan
man ikke med Billighed nægte.

Og dersom det skortende lidt paa Beviis
og Sligt er jo før arriveret,
saa holdt jeg en Tale, som heldigviis
iforvejen er conciperet.

See, Talen er vistnok af Orvar Odd
og findes i Øresundsposten;
men: Leve af Rov var Normannens Lod —
Thi vil vi bemægtige os den!

Og Originalen er ubekjendt her,
det har jeg alt efterforsket;
og det er umuligt at kjende den meer
naar den bliver rigtig „fornorsket".

Paa Forhaand har jeg alt oversat
den hele herlige Tale,
og den er bleven saa god som ny
med Hensyn til det Locale.

Den lyder som saa „Børnlille hør!
Naar Talen er om Politiken,
saa jager man altid Moralen paa Dør
og lader sin Nabo i Stikken.

Opoffrelse, Ære og Venskab og Ret
er Ting, som jeg ikke fordømmer;
de klæde Studenter, men slet ikke Folk,
der handle med Sild og Tømmer.

Vi bør, som forstandige, praktiske Mænd,
kun holde os til det Solide.
Hvad kommer vel Jøder og Jyder os ved?
Det gad jeg da rigtignok vide,

Vist blandede Dansken og Normanden Blod
til Fostbrødrelag under Striden;
da kæmpende Side ved Side de stod.
— Men det er saalænge siden!

„At Gubben i Nord var Fru Danas Ven,
hans bedste Affairer har skadet;
derfor han betakker sig nu", som der staaer
saa vittigt i Morgenbladet.

Og hvad er vel Lønnen og Takken, man faaer,
naar Livet for Dansken man vover?
Med Knaphullet tomt hjem fra Striden jo gaaer
Hveranden, som rejser derover!

Herhjemme har vi fra gammel Tid
et Oplag af Hæder og Ære,
og alle de Laurbær, som sendtes hid
fra Rolf og Normannernes Hære.

Med dem om Panden vi sidde kan
saa trygt paa det evige Dovre,
og spille vor Polskpas, mens Ild og Sværd
husere bag Sundet derovre.

Lad det kun brænde! Det bør Dig ej
forstyrre i Middagsluren.
Føl blot paa Væggen, og tak Din Gud,
at Svensken staaer først for Touren!

Lad Russen kun sluge Alt, hvad han formaaer,
og Tydsken Fadene slikke —
Det bliver en Sag mellem Dansken og dem,
og rager os Andre slet ikke!

Er dette ej ridderligt, ædelt og stort,
og hævder vor Ære og Manddom —
Nu, saa er det dog diplomatisk gjort: —
Qvod erat demonstrandum!

Riimbrev

til min Fætter Peter, da han havde udgivet sine Digte.

(See: „Mulm og Nat", lyriske Digte af Peter Hansen. Christianshavn. Forfatterens Forlag.)

Usalige Peter!

Hvad har Du dog gjort!
Et heelt Bind Lyrik, fjorten, femten Ark stort —
et heelt Bind Lyrik af den meest sønderslidende,
tænderskjærende, hændervridende
har Du iforgaars til Markedet bragt
og selv forlagt!
Rundtom her i Byen er Sagen bekjendt:
Dit stakkels ærlige Navn staaer paa Prent
paa Titelbladet tilligemed Prisen —
desuden har baade Adresseavisen

og Flyveposten og Berlingske Tidende
bragt det til Guds og Hvermands Vidende
lige fra Nørre= til Amager=Port —
Usalige Peter, hvad har Du dog gjort!

Jeg kiender Dig jo som en skikkelig Fyr,
godmodig, tjenstfærdig,
og kort sagt: elskværdig
saavel imod Mennesker som imod Dyr,
og jeg har desaarsag slet ikke forstaaet,
hvorfra Du har faaet
den sælsomme Nykke:
paa Død og Ulykke
og Kval og Fortvivlelse, Midnat og Skygge
og Gravlugt og Ligkistepinde at brygge
en saadan forgiftig og bitter og suur
poetisk Mixtur
som den, Du saa kjækt har
udgivet for Nectar
og ladet servere for Store og Smaa —
Hvad tænker Du paa!
En Femten=Arks=Dosis som den, Du har givet,
kan magelig skille et Mandfolk ved Livet;
og slig en Masse, troer Du, Enhver,
endogsaa Kvinder og Børn, kan nyde! —
Hør Peter! Om jeg var Stadsphysicus her,
saa lod jeg saagu Dine Digte forbyde.
Fortæl mig dog, Kjære,
hvorlunde Du fik

det Indfald at dyrke den sorte Lyrik! —
Dog nej, lad kun være:
Formodentlig veed
jeg bedre Beskd
om denne Affaire
endnu
end Du,
og skjøndt det er mere,
end Du kan begjære,
skal jeg nu forsøge at orientere
Dig lidt i Din egen poetiske Sphære.
Dog først maa Du høre en hjemmegjort Fabel —
særdeles prosaisk, men højst applicabel.

En Kæmpe var kommen til Dværgenes Land,
og Dværgene saae paa den store Mand.

De saae med Forundring, at naar han stod
rank og ret, var han otte Fod.

Men det var kun sjelden man saa ham rank,
hans Nakke havde en lille Skavank.

Den var noget bøjet — en reen Bagatel —
Kæmpen var Kæmpe alligevel.

Og hver en Dværg gik og tænkte: hvordan
skal jeg dog blive en Kæmpe som han!

Hans Storhed, den var dem umulig at naae —
Ulykken var den, de vare fødte for smaa.

Men hænge med Ho'det, var ikke saa svært —
det fik da de stakkels Smaapuslinger lært.

De trøsted sig med, at naar Nakken var kroget,
saa ligned de altid en Kæmpe i Noget,

og stolte derover kom Ingen ihu,
at Ligheden gjorde ham mindre endnu.

...Ja nu er jeg færdig! — Du spørger: „Hvad meer?" —
Der er ikke mere, højtelskede Fætter!
Det var en Parabel paa gammel Maneer,
hvis Indhold Du vist uden Hovedbrud gjætter.
Du studser, Du smiler, Du svarer: „Vist ej! —
Hvad rager vel Dværgenes Dumheder mig?" —
Ak skam Dig paa alle Pygmæernes Vegne,
og viid: Deres Dumheder er Dine egne!
Ja, Du har forgabet Dig, stakkels Peter,
i en eller to af de store Poeter,
maaskee i tre, fire, ja fem eller flere,
og dem vil Du nu sans façon copiere.
Jeg gjenkjender alt
i Din lille Gestalt,
et Skimt af Lord Byron, den farligste Frister
for alle uskyldige unge Copister,

Dæmonen som snart i sin stolte Svimlen
foragted Jorden og trodsed Himlen,
og snart i dybe bævende Kvad
blot om en Taare ved Urnen bad —
et Skimt af Heine, den Ungdomsbedaarer,
hvis Latter spotter hans egne Taarer,
hvis gyldne Lyre paa een Gang er stemt
til drømmende Vemod og gjøglende Skjæmt,
et Skimt af Lenau og Putzkin ... men holdt!
For Guds Skyld Fætter — bliv ikke stolt! —
Jeg seer dem, som sagt, i Din lille Figur,
men det vil da sige: i Karikatur.
Du ligner de Store paa Dværgemaneer —
Trods al min Møje jeg Intet seer
af Storhed i Udtryk og Storhed i Tanker,
men derimod seer jeg de Stores Skavanker:
Lord Byrons Hestefod, Heines Vissenhed,
Lenaus Vanvid og Putzkins Zerrißenhed.
Nu vil Du formodentlig tage paa Vej
og skrige paa Frækhed og gjøre Allarm,
men spar kun Din Harm!
De Store og Storheden spotter jeg ej!
Kun Himlen kan dømme de stolte Titaner,
der stormed Olympen og Gudernes Raad,
vi Smaa tør ej gjækkes med Kæmpernes Daad,
ej gjøgle med Kvaler, som neppe vi aner,
men smaalee, det tør jeg,
det maa jeg, det gjør jeg,

naar Du, trods Din spinkle og spæde Sopran
vi hyle omkap med en styrtet Titan.

Ja Peter, om Du var min egen Broder,
jeg kunde ej Andet! Jeg maatte jo lee
ad al denne Jammer og Kval og Vee,
Du hyler os for efter laante Noder,
jeg maatte vel lee ad en Sanger, der troer,
at Nogen til Dato har jamret sig stor. —
Du lyver Dig stokblind for Livets Herlighed,
Jordens Ynde og Himlens Kjærlighed,
flyer fra Lyset og roder Dig ned
i Gravens Mulm og Uhyggelighed,
og klynker og knurrer i Nattens Skjød
om Træthed og Mæthed og Dvale og Død —
Er sligt et Klynk vel poetisk? — Nej,
maaskee det kan være „guddommelig" lyrisk;
det veed jeg, at menneskeligt er det ej,
jeg finder det hartad murmel-dyrisk.

Kom op af Dit Gravdyb! Forgjæves Du stønner
og klynker Dig træt,
den Rolle Du spiller er flau, og den lønner
sig inderlig slet.
Hvem troer Du vil høre en tudende Ugle,
mens Skovene vrimle af qvidrende Fugle?
Hvem henter vel nu sine Yndlingssprog
fra St. Jeremiæ Begrædelses-Bog? —
Husk paa: Vore Landsmænd er alle fvorne

Uvenner af Sorgen især den forlorne.
Visst derfor den konstige Taaresladsk
af Øiet, og vadsk
den blygustne Sminke af Kinden og Panden,
og lyv Dig ej Olding, før Du bliver Mand,
vær som Du er smukkest: vær sund og vær sand,
kort: vær Peter Hansen! Du seer jo: Du kan,
hvor gjerne Du vilde, ej blive en Anden!
Og hermed Farvel, kjære Fætter!
Jeg gjætter:
Med blødende Hjerte og stødte Manchetter
Du sætter
Dig lige til Pulten og letter
Dit Bryst ved et Udbrud af vilde Sonnetter
og Udraab, som: Afskum! Philister! og Kjætter! —
Nu, ras da! Men tilstaa mig siden hvad Ret er.

Ja tilstaa, at Verden er langtfra saa ilde,
som nylig Du vilde
forsøge at bilde
Dit Publicum ind,
og tilstaa, at Du er ejheller saa blind,
saa syg og elendig
og saa uanstændig
forrevet og laset paa Hjerte og Sind,
som Du har fortalt i Dit Femten-Arks-Bind —
og tilstaa tilsidst, naar Din Harm er tilende:
at jeg, da jeg voved at sende
Dig denne

Epistel, har handlet som Menneskeven
og kun havt til Hensigt med Pennen at gjenne
Dig ud af Dit Gravdybs Elende
igjen;
men skulde Du ikke erkjende
det end
(og det var jo noget, som let kunde hænde)
ja, skulde Du vedblive stadigt at skjænde
og skjælde, og kalde mit fromme Forsøg
et hadefuldt Angreb, et hjerteløst Spøg —
saa viid: at jeg forud af Hjertet tilgiver
Din Synd

og forbliver
Din hengivne Fætter og Ven
Erik Bøgh.

Et Rokkebrev.

Til Sophie.

Du beder, at et Rokkebrev
paa Vers jeg skal Dig give;
et sligt, som Christian Winther skrev,
Du haaber det skal blive.
Du er satirisk mod Din Ven,
det har jeg længe mærket.
Dog, jeg skal hente Blæk og Pen
og skride strax til Værket.

Forsigtig først Du raader mig
for Smigreri at spare
Dit Kjøn og fremfor Alting Dig —
Ak, det har ingen Fare!
Saasnart jeg hører Rokken gaae,
kan ej Alverdens Piger,
ja ikke Du engang formaae
mig til den mindste Smiger.

Thi Rokken har et Trylleri
i sine skjønne Toner,

der hæver alslags Poesi
til fjerne Regioner.
Den stygge Sandhed ene staaer
som Sangmø da tilbage.
Det er fra hendes Haand, Du faaer
Dit Rokkebrev at tage.

I.

Totten.

Hvor Totten bliver trukket
i Haarene — o vee!
See, hvor den bliver plukket —
skal jeg græde eller lee!

Ja, Ægtemænd, der seer I,
saa gaaer det just Peer Tot.
Faaer Kvinden Magt, saa skeer I
min Sandten Skam og Spot.

II.

Tenen.

Den hurtigste Teen og det fyrigste Sind
bli'er snarest omslynget af Pigernes Spind.
Jo mere Du snoer Dig, jo meer Du Dig drejer,
jo lettere vinde Smaapigerne Sejer.

III.

Garnet.

Naar Garnet skjuler Pigens Teen,
begynder hun paa endnu en.
Ja, er først En i hendes Spind,
hun spinder snart en Anden ind!

IV.

Hjulet.

Hurtigt vender sig tilvisse
Rokkehjul og Hvirvelvind —
men langt snarere end disse
Kvindegunst og Kvindesind.

V.

Fodstykket.

Naar Tøsen trykker altfor haardt,
vil Spinderiet blive kort.
Træd derfor ej for haard Gallop,
din Rok slaaer af — Din Elsker op!

VI.

En Parallel.

Jeg Rokke og Kvinder bestandig skal hædre,
Forøvrigt: jo mindre de høres, jo bedre.

VII.

Herkules og Omphale.

Med Kølle og med Løvehud saa stolt Omphale stod,
mens Herkules bag Rokken for sin Daarskab gjorde Bod.
Han bar det med Taalmodighed og gjorde ingen Støj,
„Es ist eine alte Geschichte — sie wird doch immer neu!"

VIII.

Arachne.

Arachne fordred Pallas ud
til Væven og til Spinden.
Hun tabte, og med Grumhed blev
hun straffet af Gudinden.
Med vore lærde Damer gaaer
det tvertimod: med Væven
Minerva flygter bort, saasnart
hun hører deres V æ v e n.

IX.

Parcerne.

I Himlen sidde tvende Piger smaa
ved Skjæbnens Rok og tyst vor Livstraad spinder.
Men siden gjøres Knuderne derpaa
af Jordens Parcer: Tanter og Veninder.

X.

Ariadnes Traad.

Da Theseus vovede sin djærve Daad,
hans Fare Ariadnes Hjerte rørte,
og i en Hast hun spandt den lange Traad,
Som Helten gjennem Labyrinthen førte.
Ak, paa en ligesaadan Traad, som naaer
til Kvindehjertets Dyb, har nu forgjæves
de Vise spundet et Par Tusind Aar —
en lille Evighed nok dertil kræves!

XI.

Trøst.

Om Damerne, der læse dette,
i mig en Kvindehader seer,
da kan jeg som en Trøst berette:
Jeg hader Rokke endnu meer —

XII.

Finale.

Og nu, Sophie, har Du nok!
Hvad, Du er vred, min Kjære!
Nuvel, bind Brevet paa din Rok
og see det aldrig mere!

Velmeent Advarsel.

I, som med Begejstring lytte
til en listig Digters Sang
om en straatakt Hyrdehytte,
Kjærlighed og Harpeklang,
tro ham ikke, hulde Piger!
fly ham, før det er for seent —
Hør, hvad jeg som Broder siger,
det er sandt og ærligt meent.

Tro ej paa hans Elskovsflammer,
paa hans Kvaler og hans Død!
Kan han synge om sin Jammer,
ak — da har han ingen Nød.
Naar han raser, sværger, beder,
glem da ej: hans Raseri,
Løfter, Taarer, Suk og Eder —
Alt er lutter Poesi.

Tro ham ikke, naar han synger
om sin Troskab! Mærk mit Ord:

Lige kjærlig han omslynger
alt det Skjønne paa vor Jord.
Og saamange Sanggudinder
har hans Hjerte i Logis,
at hans stakkels Kone finder
neppe nok en Plads deri.

Tro kun ej, hans Madrigaler
hele Livet række kan,
Prosa — Prosa blot han taler,
naar han bliver Ægtemand;
og — om en poetisk Tone
stundom blander sig deri, —
naar han synger for sin Kone,
er det altid Elegi.

Tro ej heller, han er practisk
og bestyrer Huset vel, —
Nej, desværre: Det er factisk!
Digterne har altid Gjæld.
Det er ogsaa factisk, at en
Digter bruger Tiden slet;
thi han skriver hele Natten,
og om Dagen er han træt.

Derfor lukker Eders Ore
for den Falske — Tro ham ej!

Vil et Broderraad I høre:
om han frier, saa siig „Nej“ —
Tro og Love, Ord og Pligter
tager han poetisk frit — —
— men, see jeg er ikke Digter —
nej — jeg rimer bare lidt!

Et Trediedeel-Hundrede Smaavers

1.

I Heden.

Gløder Hjertet, koger Blodet,
stiger Dampen Dig til Ho'det,
slaa Dig da til Ro en Stund,
tør din Pen og luk Din Mund!
Ti mod Een derpaa jeg vover,
At naar Heden først gaaer over,
hele Dampen vil paa Stand
blive til det bare Vand.

2.

Paa Ballet.

Balsalens sværmende Aander omhvirvle den straalende Dronning:
Malstrømmens Centrum hun er — Kom hende ikke for nær!
Husk paa de varslende Ord, som St. Augustinus har skrevet:
„Corea est circulus, cujus centrum diabolus est!“ —

3.

Under Debatter.

Bliv hverken ængstlig eller vred i Hu,
naar de Umælende vil Ordet føre!
Naar Faaret siger „Bæh" og Oxen „Buh",
saa siig Du „Bah!", og lad Dig ikke røre.

4.

Kampregel.

At vise Skaansel mod en slagen Fjende
er simpel Pligt, naar Kampen er forbi.
Men Skaansel førend Striden er tilende,
det kaldes slet og ret — Cujoneri.

5.

Tab.

Tabes Penge — det er ikke vel!
Tabes Ven — det Tab vil mindes længe!
Tabes Livet — det er Bagatel!
Tabes Modet — da bør man sig hænge!

6.

Fredsrøst.

Hvis en Oxe truer Dig min Ven,
da gaa bort, om Veien er Dig aaben!
Hvis Du vender Panden til igjen,
maa Du synes, det er lige Vaaben.

7.

Under Sorgen.

Hvad hjælper Dig den sørgelige Mine?
Maaskee den glæder Dine Fjender lidt,
men Dine Venner vil den altid pine,
og fremfor Alt: Den skader Din Kredit.

8.

Fornærmelser.

Al Haan og Skam og Spot Du gjemme i Dit Skrin,
og tale ej derom, ifald Du det fortjente.
Hvis ej, da er det Laan paa ubestemt Termin —
og husk: jo længer Tid, der gaaer, jo større Rente!

9.

Forord.

Bliv Hvermands Lærer, Moralist og Ven,
Forsvdrer, Raadmand, Bedemand, Husvaler —
Men lad det ikke angre Dig igjen,
om Navnet Hvermands Nar Din Daad betaler.

10.

Trøst.

Du er forskjellig fra de Fleste —
Beklag Dig ikke over det!
I Reglen er jo Alting slet;
Undtagelserne er det Bedste.

11.

Mængden.

Klag ej, at Menneskene i vort Land
formere sig for stærkt; thi Du vil finde,
imellem tyve „Herrer" knapt een Mand,
og mellem tyve „Damer" knapt een Kvinde.

12.

Singularis og Pluralis.

Om Du paa Venner troer, Du Dig bedrager;
men paa Din Ven Du stole trygt og frit —
Spil kun i Hjerter, naar det Dig behager,
men spil ej med det Hjerte, som blev Dit.

13.

Bagtalelse.

Om Du bagtales Nat og Dag,
det bør Dig aldrig smerte —
Alt, hvad der rammer paa Din Bag,
det træffer ej Dit Hjerte,

14.

Kirke og Theater.

Jeg lider ej, at Verden bli'er kalfatret,
jeg respecterer hvert et Monopol —
jeg lider ingen „Præken" i Theatret
og ingen „Scener" paa en Prækestol.

15.

Raad.

Naar Daarerne kjævles, da skal Du ej gaae
imellem, om ej det forlanges —
det lønner sig daarligt, som Mægler at staae
imellem to Oxer, der stanges.

16.

Culturen stiger.

Trettenaars-Herrer og Tyveaars-Drenge,
Tredveaars-Oldinger, Børn paa Halvtreds,
Otteaars-Damer og Tolvaars-Coquetter,
Jomfruer midt i den tredie Snees —
Verden gaaer frem med forbausende Skridt,
Drivhuusculturen kan bringe os vidt!

17.

Venskab og Fjendskab.

I Kampens Stund at staae foruden Ven,
det kan den Gjæveste, den Bedste hænde,
men vist er det: En stakkels Pjalt er Den,
der ikke har saameget som en Fjende.

18.

Et Surrogat.

Hvem Gud gi'er et Embede, gi'er han Forstand
den Sætning er stundom bestredet;
men, giver han ikke Forstanden, saa kan
en Fuldmægtig bruges istedet.

19.

Sandheden.

Den nøgne Sandhed forarger Enhver!
Snart er det en reen Nødvendighed
at hylle den ind baade her og der
Paa Grund af Tidens Anstændighed.

20.

En lille Almagt.

Klag ej paa Dine Evner! De slaae bestandig til.
Naar Du blot er fornuftig, saa kan Du, hvad Du vil.
Fornuftig Mand kan ønske ret meget — det gaaer an!
Men, som fornuftig, vil han ej mere end han kan.

21.

Landet og Staden.

Hvorfor er Landboen sund og stærk
og Stadboen svækket og bleget?
Jo —: Landet, det er Vorherres Værk
men Staden, den er vort eget.

22.

Den Misundtes Trøst.

Om stundom Du Dig misundt seer,
saa lad det ej Dit Hjerte nage!
Var Du kun misundt af Enhver
saa kunde Ingen Dig beklage.

23.

Prognostikon.

Hvad bringer vel det nye Aar?
Kun Følgerne fra gamle Dage —
Du skimter hvad der forestaaer,
saasnart Du seer Dig ret tilbage.

24.

Bagefter.

Bagefter forstaae vi nn Alting saa godt —
Ak kunde vi gjøre det to Gange blot!
Dog — kunde vi det — er jeg næsten bange
Vi ønsked' at gjøre det trende Gange.

25.

Lidet kan gjøre det!

Bare et Sandskorn, et Støvgran i Øjet —
strax er den smukkeste Udsigt spoleert.
Bare lidt Modgang — strax er man beføjet
til at bedømme Alverden forkeert.

26.

Festina lente!

Stands, Lykkejæger, Din Gallop!
Jeg forudsiger Dig med Vished:
Du løber aldrig Lykken op —
Du løber blot fra Din Tilfredshed.

27.

Hvis er Skylden?

Om Stormænds Hovmod skraaler En og Hver.
Ak, kjære Smaafolk! Om I bare lover,
at I vil aldrig krybe for dem meer,
saa lover jeg, at det skal snart gaae over.

28.

Rigdom og Armod.

Om Rigdommens Aag er besværligt at bære —
Nuvel! Man kan blive det qvit i en Hast;
men Armodens Byrder er ligesaa svære,
og — hvad der er værre — de hænge saa fast.

29.

Taalmod.

I Sygdom, Sorg og Møje
er Taalmod Mandens Pryd;
men skal man Uret døje,
er Taalmod Trælledyd.

30.

Slemme Tegn.

Naar Manden seent og tidligt har den Vane,
at tale om sit Helbred, er den frank,
og fører Kvinden tidt sin Dyd paa Bane,
har denne ogsaa gjerne en Skavank.

31.
Straffen.

Om Straffens Haand ej altid traf
Enhver, som Straf fortjente,
saa er det allerede Straf
at have Straf ivente.

32.
Exegese.

Jeg studsede den første Gang, jeg hørte Præsten sige,
at ingen Rig kan komme ind i Himmeriges Rige;
dog Sagen er jo soleklar, ej til Beviis den trænger,
thi naar man først er død, saa har man ej en Skilling længer.

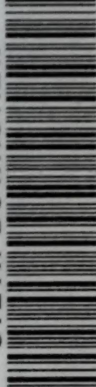
33.
Den Første.

Førstemand gaaer glip af Prisen —
det kan ikke være Andet. —
Han er kjæk: han bryder Isen,
og — saa falder han i Vandet.

33⅓.
Brøken — til Læseren.

Et Drittel-Vers, nøjagtig deelt,
jeg skylder Dig, om Du er stræng —
Tag dette — det er næsten heelt,
det mangler bare et Point.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM
39 13 02 05 04 005